

Duch Święty

Przedmowa

Zadaniem artykułu jest omówienie cech oraz roli Ducha Świętego, wyłącznie na podstawie Biblii oraz rozstrzygnięcie czy jest on osobą (Kimś żywym) czy jedynie czynną siłą Boga za pomocą której Ojciec realizuje swe zamierzenia.

Wstęp

W całej Biblii (nie tylko w Starym Testamencie) możemy spotkać określenia: „Duch Święty” / „tchnienie Boga” / „Duch Boga” / „Duch mój” występujące po raz pierwszy już w Księdze Rodzaju:

„Na początku Bóg stworzył niebo i ziemię. Ziemia zaś była bezładem i pustkowiem: ciemność była nad powierzchnią bezmiarów wód, a Duch Boży unosił się nad wodami.” [Rdz 1, 1-2; Biblia Tysiąclecia, wyd. V; wersja katolicka]

„Na początku Bóg stworzył niebo i ziemię. A ziemia była zupełnym pustkowiem, ciemność zalegała głębię wód, a tchnienie Boże unosiło się nad wodami.” [Rdz 1, 1-2; Biblia Poznańska; wersja katolicka]

„Na początku Bóg stworzył niebios a ziemię. Zaś ziemia była niewidoczna, bezładna i ciemność nad otchłanią; a Duch Boga unosił się nad wodami.” [Rdz 1, 1-2; Nowa Biblia Gdańska; wersja protestancka]

„Na początku Bóg stworzył niebo i ziemię. A ziemia była bezkształtna i pusta i ciemność panowała na powierzchni głębiny wodnej; a czynna siła Boża przemieszczała się tu i tam nad powierzchnią wód.” [Rdz 1, 1-2; Nowy Świat; wersja Świadków Jehowy]

Gdy zauważymy, że powyższy cytat otwiera całą Biblię, to sobie uświadomimy, że gdyby On był mało istotny, to nie wzmiankowano by o Nim w powyższym fragmencie — po prostu pominięto by Go, a tego nie zrobiono. Zatem już otwierając Biblię, zauważmy, że będzie to Ktoś istotny, ważny, na Kogo trzeba zwrócić większą uwagę.

Gdy zerkniemy do Nowego Testamentu zauważymy, że przeciwko temu Duchowi można zgrzeszyć, a jeśli ktoś się tego dopuści, nigdy nie zostanie mu to przebaczone, co w konsekwencji pociągnie za sobą potępienie:

„Jeśli ktoś powie słowo przeciw Synowi Człowieczemu, będzie mu odpuszczone, lecz jeśli powie przeciwko Duchowi Świętemu, nie będzie mu odpuszczone ani w tym wieku, ani w przyszłym.” [Mt 12, 32], [Mk 3, 29], [Łk 12, 10].

Patrząc więc na powyższe słowa, lepiej sobie uświadomiamy jak bardzo On jest ważny. W dodatku czytamy o Nim:

„Nam zaś objawił to Bóg przez Ducha. Duch przenika wszystko, nawet głębokości Boga samego.” [1 Kor 2, 10]

co daje nam przypuszczenie, że dla Boga jest On jak dusza dla człowieka.

Duch Święty jest Bogiem

Biblia choć naucza, że Bóg jest tylko jeden, ukazuje Ducha Świętego również jako Boga. Na początek zauważmy, że Jezus narodził się z Ducha Świętego:

„Anioł Jej odpowiedział: Duch Święty zstąpi na Ciebie i moc Najwyższego okryje Cię cieniem. Dlatego też Święte, które się narodzi, będzie nazwane Synem Bożym.” [Łk 1, 35]

„I wyrośnie różdżka z pnia Jessego, wypuści odrośl z jego korzeni. I spocznie na niej Duch Pański, duch mądrości i rozumu, duch rady i męstwa, duch wiedzy i bojaźni Pańskiej. Upodoba sobie w bojaźni Pańskiej. Nie będzie sądził z pozorów ani wyrokował według pogłosek; raczej rozsądzi biednych sprawiedliwie i pokornym w kraju wyda słuszny wyrok. Różgą swoich ust uderzy gwałtownika, tchnieniem swoich warg uśmierci bezbożnego. Sprawiedliwość będzie mu pasem na biodrach, a wierność przepasaniem lędźwi.” [Iz 11, 1-5]

„Oto mój Sługa, którego podtrzymuję, Wybrany mój, w którym mam upodobanie. Sprawilem, że Duch mój na nim spoczął; on przyniesie narodom Prawo. Nie będzie wołał ni podnosił głosu, nie da słyszeć krzyku swego na dworze. Nie złamie trzciny nadłamanej, nie zgasi [ledwo] tlejącego się knotka. On rzeczywiście przyniesie Prawo. Nie zniechęci się ani nie załamie, aż utrwali Prawo na ziemi, a jego pouczenia wyczekują wyspy.” [Iz 42, 1-4]

Katolicy w swym wyznaniu wiary mówią słowa: „(...) który począł się z Ducha Świętego, narodził się z Maryi Panny, (...)”, które nawiązują do powyższych cytatów. Spójrzmy jednak dalej tj. na słowa:

„Wiemy, że ktokolwiek się narodził z Boga, nie grzeszy, lecz Narodzony z Boga strzeże go, a Zły go nie tknie.” [1 J 5, 18]

Widzimy więc, że Jezus narodził się z Boga, a wcześniej pokazałem, że Jezus narodził się z Ducha Świętego [Łk 1, 35], [Iz 11, 1-5], [Iz 42, 1-4]. Zatem Duch Święty to Bóg. To jednak nie koniec miejsc w których Biblia ukazuje nam Ducha Świętego jako Boga:

„Ananiaszu – powiedział Piotr – dlaczego szatan zawładnął twym sercem, że skłamałeś Duchowi Świętemu i odłożyłeś sobie część zapłaty za ziemię? (...) Nie ludziom skłamałeś, lecz Bogu.” [Dz 5, 3-4]

Przez Piotra przemawiał Duch Święty. Ananiasz w to nie wierzył. Traktował Piotra jak zwykłego człowieka, a nie jak kogoś przez kogo przemawia Duch Święty będący Bogiem. Skłamał więc mu myśląc, że kłamie zwykłemu człowiekowi który się nie dopatry kłamstwa (obłuda). Piotr zaś mu rzekł, że czyniąc tak, skłamał nie jemu jako człowiekowi, ale osobiście Duchowi Świętemu, który jest Bogiem i w nim przebywa od dnia Pięćdziesiątnicy.

Z innych fragmentów Pisma Świętego dowiadujemy się, że w dniu Pięćdziesiątnicy Apostołowie otrzymali Ducha Świętego napełniając ich serca miłością, rozumem, rozeznanie itd. W drugim liście św. Pawła Apostoła do Koryntian czytamy zaś, że w sercach Apostołów zabłysnął Bóg:

„Albowiem Bóg, Ten, który rozkazał ciemnościom, by zajaśniały światłem, zabłysnął w naszych sercach, by oślnić nas jasnością poznania chwały Bożej na obliczu Chrystusa.” [2 Kor 4, 6]

Duch Święty jako Bóg występuje też w słowach:

„Czyż nie wiecie, że ciało wasze jest przybytkiem Ducha Świętego, który w was jest (...) Chwalcie więc Boga w waszym ciele!” [1 Kor 6, 19-20]

W liście do Hebrajczyków czytamy:

„Dlatego, jak mówi Duch Święty: Dziś, jeśli głos Jego usłyszycie, nie zatwardzajcie serc waszych jak podczas buntu, w dzień kuszania na pustyni, gdzie kusili Mnie ojcowie wasi, wystawiając na próbę, chociaż widzieli dzieła moje przez lat czterdzieści. Rozgniewałem się przeto na to pokolenie i powiedziałem: Zawsze błądzą w sercu. Oni zaś nie poznali dróg moich, toteż przysiągłem w swym gniewie: Nie wejda do mego odpoczynku.” [Hbr 3, 7-11]

a w psalmie 95-tym, że te słowa wypowiedział osobiście Bóg:

„Albowiem On jest naszym Bogiem, a my ludem z Jego pastwiska i owcami w Jego rękę. Obyście usłyszeli dzisiaj głos Jego: Nie zatwardzajcie serc waszych jak w Meriba, jak na pustyni w dniu Massa, gdzie Mnie wasi przodkowie wystawiali na próbę i doświadczali Mnie, choć dzieło moje widzieli. Tamto pokolenie budziło we Mnie wstręt przez lat czterdzieści, i powiedziałem: Są oni ludem o sercu zbłąkanym i moich dróg nie znają. Przeto przysiągłem w moim gniewie: Nie wejda do mego odpoczynku.” [Ps 95, 7-11]

Zatem Duch Święty jest Bogiem. Utwierdźmy się w tym, gdy zauważymy, że Żydzi na pustyni kusili / wystawiali na próbę Boga:

„Pałali żądzą na pustyni, na próbie wystawiali Boga na odludziu.” [Ps 106, 14]

„Pamiętaj i nie zapomnij, jak na pustyni pobudzałeś do gniewu Pana, Boga swego. Od dnia, kiedy wyszedłeś z ziemi egipskiej, aż do przyścia na to miejsce byliście oporni względem Pana.” [Pwt 9, 7]

„I zaczęli mówić przeciw Bogu i Mojżeszowi: Czemu wyprowadziliście nas z Egiptu, byśmy tu na pustyni pomarli? Nie ma chleba ani wody, a uprzykrzył się nam już ten pokarm mizerny.” [Lb 21, 5]

Teraz mamy już pewność, że Duch Święty to Bóg. Zastanówmy się jednak, czy nazywając Ducha Świętego Bogiem i Ojca również Bogiem nie wpadniemy w wielobóstwo, czyli w nauczanie o wielu Bogach. Choć pozornie może to tak wyglądać, Biblia konsekwentnie naucza, że Bóg jest tylko jeden. Jak więc możliwe, że nauczając o jednym Bogu, nazywa wiele różnych osób Bogiem? Tę kwestię wyjaśniłem w oddzielnym artykule dotyczącym tzw. Trójcy Świętej:

<http://biblijna.strefa.pl/Biblia%20-%20Trojca%20Swieta.pdf>

Na zakończenie tego tematu, zwróćmy jeszcze uwagę, że Biblia nazywa Ducha Świętego — Duchem Boga, który spoczywa na wybranych ludziach w Poincie, Galacji, Kapadocji, Azji, Bitynii [1 P 1, 1]:

„Błogosławieni [jesteście], jeżeli złorzeczą wam z powodu imienia Chrystusa, albowiem Duch chwały, Boży Duch na was spoczywa.” [1 P 4, 14]

oraz, że ten Duch przenika nawet głębokości Boga samego:

„Nam zaś objawił to Bóg przez Ducha. Duch przenika wszystko, nawet głębokości Boga samego.” [1 Kor 2, 10]

W Starym Testamencie dowiadujemy się, że przez proroków osobiście przemawia Bóg:

„(...) Człowiek ten nie zasługuje na wyrok śmierci, gdyż przemawiał do nas w imię Pana, Boga naszego.” [Jr 26, 16]

W Nowym Testamencie dowiadujemy się, że do proroka Izajasza przemawiał osobiście Duch Święty:

„(...) Trafnie powiedział Duch Święty (...) przez proroka Izajasza.” [Dz 28, 25]

„Wielokrotnie i na różne sposoby przemawiał niegdyś Bóg do ojców [naszych] przez proroków” [Hbr 1, 1]

Na koniec jeszcze jedno zestawienie cytatów ukazujące Ducha Świętego jako Boga:

- „Lecz jeśli Ja mocą Ducha Bożego wyrzucam złe duchy, to istotnie przyszło do was królestwo Boże.” [Mt 12, 28]
- „A jeśli Ja palcem Bożym wyrzucam złe duchy, to istotnie przyszło już do was królestwo Boże.” [Łk 11, 20]
- „Gdy skończył rozmawiać z Mojżeszem na górze Synaj, dał mu dwie tablice Świadcstwa, tablice kamienne, napisane palcem Bożym.” [Wj 31, 18]
- „Mojżesz zaś zszedł z góry z dwiema tablicami Świadcstwa w swym rękę, a tablice były zapisane po obu stronach, zapisane na jednej i na drugiej stronie. Tablice te były dziełem Bożym, a pismo na nich było pismem Boga wrytym na tablicach.” [Wj 32, 15-16]

Analiza:

1. Z a) i b) widzimy, że moc Ducha Świętego to inaczej palec Boży.
2. W c) czytamy, że Dekalog dany Mojżeszowi został spisany palcem Bożym.
3. Skoro palec Boży jest mocą Ducha Świętego, więc Dekalog został spisany mocą Ducha Świętego.
4. W d) mamy napisane, że pismo wryte w kamiennych tablicach Dekalogu należało do Boga.
5. Patrząc na punkty 3 i 4 widzimy, że moc Ducha Świętego należała do Boga, a przecież należała do Ducha Świętego. Zatem Duch Święty to Bóg.

Jak by więc nie patrzeć, Biblia naucza, że Duch Święty to Bóg.

Duch Święty jest żywą osobą

Katolicy, protestanci oraz prawosławni uważają Ducha Świętego za osobę współtworzącą Boga, razem z Jezusem i Ojcem. Świadkowie Jehowy uważają zaś, że duch święty (celowo napisałem z małych liter) to jedynie czynna siła Ojca Jezusa za pomocą której On realizuje swe zamierzenia. Wg Świadków Jehowy, duch święty nie jest rozumną osobą potrafiącą przemawiać, samodzielnie myśleć itd. lecz czymś bezrozumnym na posyłki. Za chwilę sprawdzimy czy jest to prawda.

Na początek zauważmy, że fragment:

„Na początku Bóg stworzył niebo i ziemię. Ziemia zaś była bezładem i pustkowiem: ciemność była nad powierzchnią bezmiaru wód, a Duch Boży unosił się nad wodami.” [Rdz 1, 1-2; Biblia Tysiąclecia, wyd. V; wersja katolicka]

cytowany we wstępie tego artykułu, nie rozstrzyga czy Duch Święty jest osobą czy jedynie czymś bezrozumnym unoszącym się nad wodami. Kolejny fragment jaki się tam pojawił:

„A wreszcie rzekł Bóg: «Uczynimy człowieka na Nasz obraz, podobnego Nam.” [Rdz 1, 26]

również nie wyjaśnia wprost, czy tym kimś jeszcze kto stwarzał człowieka jest Duch Święty. Używa jedynie liczby mnogiej nie precyzując o kogo dodatkowo chodzi. Z niektórych fragmentów Nowego Testamentu dowiadujemy się, że na pewno chodzi o Jezusa:

„bo w Nim zostało wszystko stworzone: i to, co w niebiosach, i to, co na ziemi, byty widzialne i niewidzialne, (...) Wszystko przez Niego i dla Niego zostało stworzone. On jest przed wszystkim i wszystko w Nim ma istnienie.” [Kol 1, 16-17]

„(...) Jego to ustanowił dziedzicem wszystkich rzeczy, przez Niego też stworzył wszechświat.” [Hbr 1, 2]

Widzimy więc, że słowo „uczynimy” tyczyło się Jezusa, ale to nie wystarcza do tego by stwierdzić, że Duch Święty nie stwarzał człowieka. Słowo „uczynimy” jako, że jest wypowiedziane w liczbie mnogiej, tyczy się nie dokładnie 2-ch osób lecz co najmniej 2-ch osób. A to oznacza, że oprócz Jezusa mógł dodatkowo być Duch Święty. Słowa z [Rdz 1, 26] mogły być przecież skierowane do kilku osób, a nie jedynie do Jezusa.

Zwróćmy też uwagę na to, że słowa „uczynimy” nie możemy wypowiedzieć do przedmiotu martwego np. do biurka, samochodu, krzesła itd. Słowo „uczynimy” można wypowiedzieć tylko do istoty żywej, rozumnej. Jeśli więc ktoś nie uznaje Ducha Świętego za osobę, a jedynie za bezrozumne pomiotło na posyłki, to w słowach [Rdz 1, 26] nie widzi tego, że mogą się one tyczyć również Ducha Świętego. Zatem fragment [Rdz 1, 26] również w sposób jednoznaczny nie rozstrzyga czy Duch Święty jest Kimś, czy czymś.

Gdy zerkniemy na inny cytat który pojawił się we wstępie tego artykułu:

„Wtedy Jahwe rzekł: Duch mój nie może zawsze pozostawać w człowieku, gdyż jest on istotą [bardzo] cielesną; niech więc żyje [tylko] sto dwadzieścia lat.” [Rdz 6, 3; Biblia Poznańska; wersja katolicka]

ujrzymy dokładnie to samo — brak jednoznacznego rozstrzygnięcia, czy „Duch mój” jest osobą, czy jedynie czymś na posyłki. Gdy jednak spojrzymy na słowa:

„Jeśli ktoś powie słowo przeciw Synowi Człowieczemu, będzie mu odpuszczone, lecz jeśli powie przeciwko Duchowi Świętemu, nie będzie mu odpuszczone ani w tym wieku, ani w przyszłym.” [Mt 12, 32], [Mk 3, 29], [Łk 12, 10].

to zaczyna w nas „zapalać się” myśl, czy można w sposób nieodpuszczalny zgrzeszyć przeciwko czemuś co nie jest istotą? Zobaczmy. Czy można zgrzeszyć przeciw biurku? Czy można grzechem obrazić telewizor lub fotel? Czy można obrazić Boga grzechem wypowiedzianym przeciwko wersalce i to w tak mocny sposób, że aż nieodpuszczalny? Czy można zgrzeszyć przeciwko czemuś „martwemu” za pomocą czego Bóg realizuje swe zamierzenia? Te przemyślenia sugerują już nam, że Duch Święty to nie przedmiot niematerialny do wykonywania zamysłów Ojca, lecz żywa, rozumna osoba. Jest to więc pierwszy sygnał sugerujący, że Duch Święty to osoba rozumna, mogąca się wypowiadać na różne tematy, mówić, przemawiać, myśleć, czuć itd. Idźmy dalej i zobaczymy słowa:

„Ananiaszu – powiedział Piotr – dlaczego szatan zawładnął twym sercem, że skłamałeś Duchowi Świętemu i odłożyłeś sobie część zaptłaty za ziemię?” [Dz 5, 3]

Ananiasz okłamał Ducha Świętego. Czy można okłamać np. szklanekę? Czy można okłamać długopis? Zwróćmy uwagę, że okłamać można tylko żywą osobę, a nie coś martwego lub nierozumnego. Zgadza się?

Inny fragment ukazujący Ducha Świętego jako osobę żywą:

„Idźcie więc i nauczajcie wszystkie narody, udzielając im chrztu w imię Ojca i Syna, i Ducha Świętego.” [Mt 28, 19]

Czy można nauczać w imię czegoś nieożywionego np. w imię trawy, w imię podłogi lub sufitu?

Mimo to, że Biblia ukazuje Ducha Świętego jako osobę, to w roku 2012 jeden ze Świadców Jehowy napisał mi na forum internetowym w prywatnej wiadomości: „(...) ale ja mogę cytować [tylko] wersety, które mówią o tym, że Duch to czynna siła.” Zostawię to bez komentarza.

Cechy Ducha Świętego

Umie mówić, przemawiać

W całej Biblii nie ma nigdzie określenia „Duch Święty jest Bogiem”. Nie ma też nigdzie określenia: „Duch Święty jest osobą”, ale są określenia, że Duch Święty potrafi mówić, a nawet przemawiać:

„Gdy odprawiali publiczne nabożeństwo i posłali, rzekł Duch Święty: Wyznaczcie Mi już Barnabę i Szawła do dzieła, do którego ich powołałem.” [Dz 13, 2]

„Dlatego, jak mówi Duch Święty: Dziś, jeśli głos Jego usłyszycie” [Hbr 3, 7]

„Daje nam zaś świadectwo Duch Święty, skoro powiedział.” [Hbr 10, 15]

„Gdy zaś przyjdzie On, Duch Prawdy, doprowadzi was do całej prawdy. Bo nie będzie mówił od siebie, ale powie wszystko, cokolwiek usłyszycie, i oznajmi wam rzeczy przyszłe.” [J 16, 13]

„(...) Duch Prawdy, doprowadzi was do całej prawdy. (...), i oznajmi wam rzeczy przyszłe.” [J 16, 13]

[Symeonowi] „Jemu Duch Święty objawił, że nie ujrzy śmierci, aż zobaczy Mesjasza Pańskiego.” [Łk 2, 26]

„(...) Trafnie powiedział Duch Święty do ojców waszych przez proroka Izajasza:” [Dz 28, 25]

„(...) Duch Ojca waszego będzie mówił przez was.” [Mt 10, 20]

„A gdy was poprowadzą, żeby was wydać, nie martwcie się przedtem, co macie mówić; ale mówcie to, co wam w owej chwili będzie dane. Bo nie wy będziecie mówić, lecz Duch Święty.” [Mk 13, 11], [Mt 10, 20]

„Przeszli Frygię i krainę galacką, ponieważ Duch Święty zabronił im głosić słowo w Azji.” [Dz 16, 6]

„Duch zaś otwarcie mówi, że w czasach ostatecznych niektórzy odstąpią od wiary, skłaniając się ku duchom zwodniczym i ku naukom demonów.” [1 Tm 4, 1]

„Kiedy Piotr rozmyślał jeszcze nad widzeniem, powiedział do niego Duch: Poszukuje cię trzech ludzi.” [Dz 10, 19]

„Wówczas owładnął mną Duch Pański i rzekł do mnie: Mów: Tak mówi Pan: (...)” [Ez 11, 5]

„(...) Czy skory do gniewu jest Duch Pański, czy takie jest Jego postępowanie? Czyż słowa Jego nie są życzliwe dla tego, kto jest sprawiedliwy?” [Mi 2, 7]

„Postanowiliśmy bowiem, Duch Święty i my, nie nakładać na was żadnego ciężaru oprócz tego, co konieczne.” [Dz 15, 28]

„Albowiem Duch Pański wypełnił zamieszkaną ziemię, Ten, który ogarnia wszystko, ma znajomość mowy. Zatem nie ukryje się żaden z mówiących niego-dziwie i nie ominie go karząca sprawiedliwość. Zamysły bezbożnego zostaną zbadane i dojdzie do Pana wieść o jego słowach, ku potępieniu nieprawych jego czynów. Czuje bowiem ucho nasłuchujące wszystkiego i pomruk szemrań nie pozostaje ukryty. Strzeżcie się więc próżnego szemrania, powściągajcie język od złej mowy: bo i skryte słowo nie jest bez następstwa, a usta kłamliwe gubią duszę.” [Mdr 1, 7-11]

Czy biurko potrafi przemawiać? Czy bluzka umie mówić? Z powyższych fragmentów widzimy, że Duch Święty potrafi mówić, a skoro to potrafi, to nie jest czymś, a Kimś. Innymi słowy jest osobą żywą i prawdziwą, a nie jedynie czymś na posyłki, do realizacji zamierzeń Ojca.

Ma wolną wolę

Duch Święty samodzielnie (bez pomocy Ojca) wybiera komu chce udzielić swych darów:

„Wszystko zaś sprawia jeden i ten sam Duch, udzielając każdemu tak, jak chce.” [1 Kor 12, 11]

Czy coś co nie jest istotą mogłoby mieć wolną wolę i w oparciu o nią udzielać swych darów komu chce i jak chce? Tu również Duch Święty jawi się jako rozumna niezależna od nikogo osoba. Duch ten w oparciu o swą wolną wolę potrafi także zmienić się w nieprzyjaciela:

„Lecz oni się zbuntowali i zasmucili Jego Świętego Ducha. Zmienił się więc dla nich w nieprzyjaciela; On zaczął z nimi walczyć.” [Iz 63, 10]

Można Go zasmucić

Czy można zasmucić drukarkę? Czy można zasmucić okno? Czy można zasmucić wzrok? Zasmucić można tylko kogoś żywego, czyli jakąś osobę.

„I nie zasmucajcie Bożego Ducha Świętego, którym zostaliście opieczętowani na dzień odkupienia.” [Ef 4, 30]

„Lecz oni się zbuntowali i zasmucili Jego Świętego Ducha. Zmienił się więc dla nich w nieprzyjaciela; On zaczął z nimi walczyć.” [Iz 63, 10]

Zatem z powyższych fragmentów również widać wyraźnie, że Duch Święty jest osobą żywą, a nie czymś nieożywionym posłanym przez Ojca. Jest też napisane, że zmienił się w nieprzyjaciela, a nawet zaczął walczyć. Czy coś nieożywionego np. szklanka potrafi walczyć? Tylko coś co jest żywe to potrafi. Skoro Duch Święty potrafi walczyć, więc jest Kimś żywym, a nie czymś nieożywionym posyланym przez Ojca.

Zna przyszłość

Duch Święty osobiście oznajmia rzeczy przyszłe:

„(...) Duch Prawdy, doprowadzi was do całej prawdy. (...) i oznajmi wam rzeczy przyszłe.” [J 16, 13]

[Symeonowi] „Jemu Duch Święty objawił, że nie ujrzy śmierci, aż zobaczy Mesjasza Pańskiego.” [Łk 2, 26]

„Bracia, musiało wypełnić się słowo Pisma, które Duch Święty zapowiedział przez usta Dawida o Judaszu.” [Dz 1, 16]

[prorok Agabos] „Przybył do nas, wziął pas Pawła, związał sobie ręce i nogi i powiedział: To mówi Duch Święty: Tak Żydzi zwiążą w Jeruzalem męża, do którego należy ten pas, i wydadzą w ręce pogan.” [Dz 21, 11]

„(...) Wtedy Paweł powiedział jedynie te słowa: Trafnie powiedział Duch Święty do ojców waszych przez proroka Izajasza:” [Dz 28, 25]

„Przez to Duch Święty pokazuje, że jeszcze nie została otwarta droga do Miejsca Świętego, dopóki istnieje pierwszy przybytek.” [Hbr 9, 8]

„Badali oni, kiedy i na jaką chwilę wskazywał Duch Chrystusa, który w nich był i przepowiadał cierpienia dla Chrystusa oraz mające potem nastąpić uwielbienia.” [1 P 1, 11]

„Jemu Duch Święty objawił, że nie ujrzy śmierci, aż zobaczy Mesjasza Pańskiego.” [Łk 2, 26]

„Oto mój Sługa, którego wybrałem; Umiłowany mój, w którym moje serce ma upodobanie. Położę ducha mego na Nim, a On zapowie prawo narodom.” [Mt 12, 18]

W tych słowach niby nie jest napisane wprost, że Duch Święty zna przyszłość, ale widzimy wyraźnie, że Jezus zacznie zapowiadać Prawo narodom dopiero po otrzymaniu Ducha Świętego. Z wcześniejszych cytatów widzimy wyraźnie, że Duch Święty zna przyszłość, więc możemy przypuszczać, że Jezus zacznie zapowiadać Prawo narodom właśnie dzięki Duchowi Świętemu który na Nim spocznie podczas chrztu w rzece Jordan. Zwróćmy też uwagę na to, że prorocy również posiadali Ducha Świętego w sobie [J 3, 34], [2 P 1, 21], [Łk 1, 67], [Dz 28, 25], [Dz 21, 11], [Dz 1, 16], [1 P 1, 10-11] i również opisywali przyszłość. Zatem znajomość przyszłości pochodzi wprost od Ducha Świętego.

Skoro Duch Święty oznajmia rzeczy przyszłe, więc jest kimś rozumnym, a nie jedynie czymś nieożywionym posłanym przez Ojca w celu zrealizowania jakiegoś zadania. Jak widzimy, przyszłość On ludziom oznajmia, więc czyni to osobiście. Skoro tak, więc jest osobą. Coś nieożywionego, nawet jeśli jest niematerialne nie jest w stanie znać zdarzeń przyszłych, a tym bardziej o nich oznajmiać.

Samodzielnie wyraża swe poglądy oraz samodzielnie podejmuje decyzje

Czy z żarówką można konsultować poglądy? Czy razem z jaszczurką można wspólnie coś postanowić? Wspólne postanowienia można czynić wyłącznie z osobą żywą. Zobaczymy, że z Duchem Świętym można się konsultować:

„Postanowiliśmy bowiem, Duch Święty i my, nie nakładać na was żadnego ciężaru oprócz tego, co konieczne.” [Dz 15, 28]

Zobaczymy również, że Duch Święty ustanawia wybranych ludzi biskupami, a nie Ojciec za pomocą tego Ducha:

„Uważajcie na samych siebie i na całe stado, w którym Duch Święty ustanowił was biskupami, abyście kierowali Kościołem Boga, który On nabył własną krwią.” [Dz 20, 28]

Zatem tu również Duch Święty jawi się jako osoba żywa, a nie coś nieożywionego za pomocą czego Bóg Ojciec dokonuje czynów.

Mówi tylko prawdę

„Otóż zapewniam was, że nikt, pozostając pod natchnieniem Ducha Bożego, nie może mówić: [Niech] Jezus [będzie] przeklęty. Nikt też nie może powiedzieć bez pomocy Ducha Świętego: Panem jest Jezus.” [1 Kor 12, 3]

„Ducha Prawdy, którego świat przyjąć nie może, ponieważ Go nie widzi ani nie zna. Ale wy Go znacie, ponieważ u was przebywa i w was będzie.” [J 14, 17]

„Gdy jednak przyjdzie Paraklet, którego Ja wam pošlę od Ojca, Duch Prawdy, który od Ojca pochodzi, On zaświadczy o Mnie.” [J 15, 26]

„Gdy zaś przyjdzie On, Duch Prawdy, doprowadzi was do całej prawdy. Bo nie będzie mówił od siebie, ale powie wszystko, cokolwiek usłyszysz, i oznajmi wam rzeczy przyszłe.” [J 16, 13]

„My jesteśmy z Boga. Ten, kto zna Boga, słucha nas. Kto nie jest z Boga, nas nie słucha. W ten sposób poznajemy ducha prawdy i ducha fałszu.” [1 J 4, 6]

Posiada moc

„A Bóg, [dawca] nadziei, niech wam udzieli pełni radości i pokoju w wierze, abyście mocą Ducha Świętego byli bogaci w nadzieję.” [Rz 15, 13]

„Lecz jeśli Ja mocą Ducha Bożego wyrzucam złe duchy, to istotnie przyszło do was królestwo Boże.” [Mt 12, 28]

„Wszak sam Dawid mówi mocą Ducha Świętego: Rzekł Pan do Pana mego: Siądź po prawicy mojej, aż położę Twoich nieprzyjaciół pod stopy Twoje.” [Mk 12, 36]

„Potem powrócił Jezus mocą Ducha do Galilei, a wieść o Nim rozeszła się po całej okolicy.” [Łk 4, 14]

„Nie odważę się jednak wspominać niczego poza tym, czego dokonał przeze mnie Chrystus w doprowadzeniu pogan do posłuszeństwa wierze słowem, czynem, mocą znaków i cudów, mocą Ducha Świętego.” [Rz 15, 18-19]

„bo nasze głoszenie Ewangelii wśród was nie dokonało się samym tylko słowem, lecz mocą i Ducha Świętego oraz wielką siłą przekonania. Wiecie bowiem, jacy dla was byliśmy, przebywając wśród was.” [1 Tes 1, 5]

„Im też zostało objawione, że nie im samym, ale raczej wam miały służyć sprawy obwieszczone wam przez tych, którzy wam głosili Ewangelię mocą zesłanego z nieba Ducha Świętego. Wejrzyć w te sprawy pragną aniołowie.” [1 P 1, 12]

Zwróćmy uwagę, że Duch Święty nie jest mocą Bożą lecz ją posiada we władaniu. Oprócz powyższych cytatów utwierdzić może w tym nas kilka cytatów:

„W odpowiedzi przemówił do mnie: Oto słowo Pańskie do Zorobabela: Nie siła, nie moc, ale Duch [mój dokończy] – dzieła mówi Pan Zastępów.” [Za 4, 6]

„A jeżeli mieszka w was Duch Tego, który Jezusa wskrzesił z martwych, to Ten, co wskrzesił Chrystusa Jezusa z martwych, przywróci do życia wasze śmiertelne ciała mocą mieszkającego w was swego Ducha.” [Rz 8, 11]

„Anioł Jej odpowiedział: Duch Święty zstąpi na Ciebie i moc Najwyższego okryje Cię cieniem. (...)” [Łk 1, 35]

Wyraźnie jest wydzielony Duch Święty od mocy Ojca. Zatem Duch Święty to nie synonim określenia „moc Boga”, lecz ktoś, kto dysponuje mocą Boga Najwyższego. Powyższy cytat należy więc rozumieć: „Anioł Jej odpowiedział: Duch Święty zstąpi na Ciebie i On mocą Najwyższego okryje Cię cieniem”.

Sama moc Boża jest w Biblii różnorako rozumiana. Mocą Bożą jest Ewangelia [Rz 1, 16], [1 Kor 2, 5], nauka krzyża [1 Kor 1, 18] oraz Jezus [1 Kor 1, 22-24]. Duch Święty posiada ów Moc, ale On sam nie jest mocą lecz Bogiem (wykazałem to w poprzednim temacie).

Obdarza miłością

Duch Święty napełnia serca ludzi miłością:

„A nadzieja zawieść nie może, ponieważ miłość Boża rozlana jest w sercach naszych przez Ducha Świętego, który został nam dany.” [Rz 5, 5]

Czy napełnianie ludzi miłością mogłoby by czynić coś co nie jest ożywione np. firanka lub ołówek?

Nie lubi się gniewać, jest życzliwy i sprawiedliwy

„(...) Czy skory do gniewu jest Duch Pański, czy takie jest Jego postępowanie? Czyż słowa Jego nie są życzliwe dla tego, kto jest sprawiedliwy?” [Mi 2, 7]

Czy możemy mówić, że żarówka jest dla kogoś życzliwa, sprawiedliwa, nie skora do gniewu? Zauważmy, że tak powiedzieć możemy tylko o istocie żywej.

Daje wolność

„Pan zaś – to Duch, a gdzie jest Duch Pański – tam wolność.” [2 Kor 3, 17]

Przedmiot martwy wolności nie jest w stanie dać. To może zrobić tylko istota żywa i w dodatku inteligentna.

Duch Święty od Ojca i Syna pochodzi

Duch Święty pochodzi od Ojca

„(...) Duch Prawdy, który od Ojca pochodzi, On będzie świadczył o Mnie. [J 15, 26]

„gdyż nie wy będziecie mówili, lecz Duch Ojca waszego będzie mówił przez was.” [Mt 10, 20]

„Poznajemy, że my trwamy w Nim, a On w nas, bo udzielił nam ze swego Ducha.” [1 J 4, 13]

„Otóż my nie otrzymaliśmy ducha świata, lecz Ducha, który jest z Boga, dla poznania dobra, jakim Bóg nas obdarzył.” [1 Kor 2, 12]

„Nawet na niewolników i niewolnice moje wyleję w owych dniach Ducha mego, i będą prorokowali.” [Dz 2, 18]

„A jeżeli mieszka w was Duch Tego, który Jezusa wskrzesił z martwych, to Ten, co wskrzesił Chrystusa Jezusa z martwych, przywróci do życia wasze śmiertelne ciała mocą mieszkającego w was swego Ducha.” [Rz 8, 11]

Parafrazując powyższy cytat, otrzymujemy brzmienie:

„A jeżeli mieszka w was Duch Ojca, który Jezusa wskrzesił z martwych, to Ojciec, co wskrzesił Chrystusa Jezusa z martwych, przywróci do życia wasze śmiertelne ciała mocą mieszkającego w was swego Ducha.”

Tym kimś co wskrzesił Jezusa jest Ojciec [Ga 1, 1], [Dz 5, 30].

„Oto mój Sługa, którego podtrzymuję, Wybrany mój, w którym mam upodobanie. Sprawilem, że Duch mój na nim spoczął; on przyniesie narodom Prawo. Nie będzie wołał ni podnosił głosu, nie da słyszeć krzyku swego na dworze. Nie złamie trzciny nadłamanej, nie zgasi [ledwo] tlejącego się knotka. On rzeczywiście przyniesie Prawo. Nie zniechęci się ani nie załamie, aż utrwali Prawo na ziemi, a jego pouczenia wyczekują wyspy.” [Iz 42, 1-4]

Te słowa wypowiada Bóg Ojciec. Widać to po tym, że Jezusa nazywa swoim Sługą oraz Wybrańcem w którym ma umiłowanie. Dokładnie tak samo nazywał Go podczas chrztu w rzece Jordan [Mt 3, 17] i na górze Tabor [Mt 17, 5].

Duch Święty pochodzi od Jezusa

„Wiem bowiem, że mi to wyjdzie na zbawienie dzięki waszej modlitwie i pomocy, udzielanej przez Ducha Jezusa Chrystusa” [Flp 1, 19]

„Na dowód tego, że jesteście synami, Bóg zesłał do serc naszych Ducha Syna swego, który woła: Abba, Ojczy!” [Ga 4, 6]

„Wy jednak nie żyjecie według ciała, lecz według Ducha, jeśli tylko Duch Boży w was mieszka. Jeżeli zaś ktoś nie ma Ducha Chrystusowego, ten do Niego nie należy.” [Rz 8, 9]

„W ostatnim zaś, najbardziej uroczystym dniu święta Jezus wstał i zawołał donośnym głosem: Jeśli ktoś jest spragniony, a wierzy we Mnie – niech przyjdzie do Mnie i pić! Jak rzekło Pismo: Rzeki wody żywej popłyną z jego wnętrza. A powiedział to o Duchu, którego mieli otrzymać wierzący w Niego; Duch bowiem jeszcze nie był dany, ponieważ Jezus nie został jeszcze uwielbiony.” [J 7, 37-39]

Jezus zachęca, żeby po wodę żywą (po Ducha Świętego) przychodzić do Niego (milczy o Ojcu). W innym zaś miejscu stwierdza, że kto widzi Jego, automatycznie widzi też Ojca [J 14, 9]. Zatem po Ducha Świętego można również prosić wprost do Ojca [J 3, 34].

„Nad tym zbawieniem wszczęli poszukiwania i badania prorocy – ci, którzy przepowiadali przeznaczoną dla was łaskę. Badali oni, kiedy i na jaką chwilę wskazywał Duch Chrystusa, który w nich był i przepowiadał cierpienia dla Chrystusa oraz mające potem nastąpić uwielbienia.” [1 P 1, 10-11]

Duch Święty którym byli napełnieni ów prorocy jest nazwany Duchem Chrystusa. Chrystusem był Jezus, więc Duch Święty od Jezusa pochodzi.

Rola Ducha Świętego

Biblia ukazuje Ducha Świętego jako kogoś bardzo wszechstronnego. Za Jego sprawą człowiek dostaje wiele duchowych korzyści. Oto najważniejsze zadania jakie realizuje Duch Święty:

Wspiera

Duch Święty wspiera osoby miłe Bogu:

„Sam Duch wspiera swym świadectwem naszego ducha, że jesteśmy dziećmi Bożymi. (...) Duch przychodzi z pomocą naszej słabości. Gdy bowiem nie umiemy się modlić tak, jak trzeba, sam Duch przyczynia się za nami w błaganiach, których nie można wyrazić słowami.” [Rz 8, 16-26]

Czy gdyby nie był On istotą żywą i rozumną, mógłby kogokolwiek wspierać? Czy linijka może kogokolwiek wspierać w trudnościach? Czy okno może wspierać człowieka? Dawanie wsparcia może robić tylko ktoś żywy, a nie coś na posyłki.

Naucza, poucza

„A Paraklet, Duch Święty, którego Ojciec pošle w moim imieniu, On was wszystkiego nauczy i przypomni wam wszystko, co Ja wam powiedziałem.” [J 14, 26]

Zwróćmy uwagę na słowa „On was wszystkiego nauczy”. Nie ma tu słów: „Ojciec za Jego pomocą was wszystkiego nauczy”. Zatem skoro Duch Święty ma wszystkiego co dobre nauczać, więc jest osobą — kimś, a nie czymś.

„(...) korzystamy z pouczeń Ducha, przedstawiając duchowe sprawy tym, którzy są z Ducha.” [1 Kor 2, 13]

„bo Duch Święty pouczy was w tej właśnie godzinie, co należy powiedzieć.” [Łk 12, 12]

Broni

„Kiedy przyjdzie Obrońca, którego wam pošle od Ojca, Duch prawdy, który pochodzi od Ojca, da o Mnie świadectwo.” [J 15, 26; Biblia Poznańska]

Zwróćmy uwagę, że jest napisane: „Duch (...) da o Mnie świadectwo”, a nie „Ojciec da świadectwo o samym sobie za pomocą Ducha prawdy”. Zatem Duch Święty jest kimś rozumnym, posłanym przez Ojca, mogącym samodzielnie dawać o Nim świadectwo.

„Dobrego depozytu strzeż z pomocą Ducha Świętego, który w nas mieszka.” [2 Tm 1, 14]

Kieruje

„Pełen Ducha Świętego, powrócił Jezus znad Jordanu, a wiedziony był przez Ducha na pustyni” [Łk 4, 1], [Mk 1, 12]

„Bracia, a gdyby komuś przydarzył się jakiś upadek, wy, którzy pozostajecie pod działaniem Ducha, w duchu łagodności sprowadźcie takiego na właściwą drogę. Bacz jednak, abys i ty nie uległ pokusie.” [Ga 6, 1]

„Nie z woli bowiem ludzkiej zostało kiedyś przyniesione proroctwo, ale kierowani Duchem Świętym mówili od Boga święci ludzie.” [2 P 1, 21]

Pomaga

„My zaś z pomocą Ducha dzięki wierze wyczekujemy spodziewanej sprawiedliwości.” [Ga 5, 5]

„Wiem bowiem, że mi to wyjdzie na zbawienie dzięki waszej modlitwie i pomocy, udzielanej przez Ducha Jezusa Chrystusa” [Flp 1, 19]

Umacnia

„aby według bogactwa swej chwały sprawił w was przez Ducha swego, by potężnie wzmocnił się wewnętrzny człowiek.” [Ef 3, 16]

Daje świadectwa o istnieniu Boga

„Kiedy przyjdzie Obrońca, którego wam pošle od Ojca, Duch prawdy, który pochodzi od Ojca, da o Mnie świadectwo.” [J 15, 26; Biblia Poznańska]

„Daje nam zaś świadectwo Duch Święty, skoro powiedział:” [Hbr 10, 15]

„bo przez Niego jedni i drudzy w jednym Duchu mamy przystęp do Ojca.” [Ef 2, 18]

Przenika nawet Boga

„Nam zaś objawił to Bóg przez Ducha. Duch przenika wszystko, nawet głębokości Boga samego. (...) tego, co Boskie, nie zna nikt, tylko Duch Boży.” [1 Kor 2, 10-11]

Daje życie

„To Duch daje życie; ciało na nic się nie zda.” [J 6, 63]

„Albowiem prawo Ducha, który daje życie w Chrystusie Jezusie, wyzwoliło cię spod prawa grzechu i śmierci.” [Rz 8, 2]

„A jeżeli mieszka w was Duch Tego, który Jezusa wskrzesił z martwych, to Ten, co wskrzesił Chrystusa Jezusa z martwych, przywroci do życia wasze śmiertelne ciała mocą mieszkającego w was swego Ducha.” [Rz 8, 11]

„On też sprawił, że mogliśmy stać się sługami Nowego Przymierza, przymierza nie litery, lecz Ducha; litera bowiem zabija, Duch zaś ożywia.” [2 Kor 3, 6]

„Mając życie od Ducha, do Ducha się też stosujemy.” [Ga 5, 25]

„Chrystus bowiem również raz jeden umarł za grzechy, sprawiedliwy za niesprawiedliwych, aby was do Boga przyprowadzić; zabity wprowadzie na ciele, ale powołany do życia przez Ducha.” [1 P 3, 18]

„To, co się z ciała narodziło, jest ciałem, a to, co się z Ducha narodziło, jest duchem. (...) Wiatr wieje tam, gdzie chce, i szum jego słyszysz, lecz nie wiesz, skąd przychodzi i dokąd podąża. Tak jest z każdym, który narodził się z Ducha.” [J 3, 6-8]

„Jezus odpowiedział: Zaprawdę, zaprawdę, powiadam ci, jeśli się ktoś nie narodzi z wody i z Ducha, nie może wejść do królestwa Bożego.” [J 3, 5]

Daje: mądrość, poznanie, wiarę, sprawiedliwość, pokój, radość, miłość, cierpliwość, uprzejmość, dobroć, wierność, łagodność, opanowanie, rozeznanie, tajemną wiedzę, rozum, radę, męstwo, bojaźń Bożą (szacunek do Boga), a także dary: czynienia cudów (nawet wskrzeszania zmarłych), prorokowania, uzdrawiania, rozpoznawania duchów, mówienia różnymi językami, tłumaczenia języków itd.

„Jednemu dany jest przez Ducha dar mądrości słowa, drugiemu umiejętność poznawania według tego samego Ducha, innemu jeszcze dar wiary w tymże Duchu, innemu łaska uzdrawiania przez tego samego Ducha, innemu dar czynienia cudów, innemu prorocтво, innemu rozpoznawanie duchów, innemu dar języków i wreszcie innemu łaska tłumaczenia języków. Wszystko zaś sprawia jeden i ten sam Duch, udzielając każdemu tak, jak chce.” [1 Kor 12, 8-11]

„I wyrośnie różdżka z pnia Jessego, wypuści odrośl z jego korzeni. I spocznie na niej Duch Pański, duch mądrości i rozumu, duch rady i męstwa, duch wiedzy i bojaźni Pańskiej. Upodoba sobie w bojaźni Pańskiej. Nie będzie sądził z pozorów ani wyrokował według pogłosek; raczej rozsądzi biednych sprawiedliwie i pokornym w kraju wyda słuszny wyrok. Różgą swoich ust uderzy gwałtownika, tchnieniem swoich warg uśmierci bezbożnego. Sprawiedliwość będzie mu pasem na biodrach, a wierność przepasaniem łądźwi.” [Iz 11, 1-5]

„Bo królestwo Boże – to nie sprawa tego, co się je i pije, ale to sprawiedliwość, pokój i radość w Duchu Świętym.” [Rz 14, 17]

„Owoce zaś Ducha jest: miłość, radość, pokój, cierpliwość, uprzejmość, dobroć, wierność, łagodność, opanowanie.” [Ga 5, 22-23]

„W tej właśnie chwili Jezus rozradował się w Duchu Świętym i rzekł: Wystawiam Cię, Ojczy, Panie nieba i ziemi, że zakryłeś te rzeczy przed mądrymi i roztropnymi, a objawiłeś je prostaczkom. Tak, Ojczy, gdyż takie było Twoje upodobanie.” [Łk 10, 21]

„Ten bowiem, kto mówi językami, nie ludziom mówi, lecz Bogu. Nikt go nie słyszy, a on pod wpływem Ducha mówi rzeczy tajemne.” [1 Kor 14, 2]

[Tajemnica Chrystusa] „Nie była ona oznajmiona synom ludzkim w poprzednich pokoleniach, tak jak teraz została objawiona przez Ducha świętym Jego apostołom i prorokom” [Ef 3, 5]

„A wy, przyjmując słowo pośród wielkiego ucisku, z radością Ducha Świętego, staliście się naśladowcami naszymi i Pana,” [1 Tes 1, 6]

„Kto wypełnia Jego przykazania, trwa w Bogu, a Bóg w nim; a to, że trwa On w nas, poznajemy po Duchu, którego nam dał.” [1 J 3, 24]

„Człowiek zmysłowy bowiem nie pojmuje tego, co jest z Bożego Ducha. Głupstwem mu się to wydaje i nie może tego pojąć, bo tylko Duchem można to zrozumieć.” [1 Kor 2, 14]

„(...) i o prorokach, którzy dzięki wierze zdobyli królestwa, dokonali czynów sprawiedliwych, otrzymali obietnice, zamknęli paszcze lwom, przygasili żar ognia, uniknęli ostrzy miecza i wyleczyli się z niemocy, stali się bohaterami w walce i do ucieczki zmusili nieprzyjacielskie szyki. Dzięki dokonany przez nich wskrzeszeniu niewiasty otrzymały swoich zmarłych.” [Hbr 11, 32-35]

W słowach powyższych nie jest napisane, że wskrzeszenia czynione przez proroków odbywały się mocą Ducha Świętego, ale w dalszej części tego artykułu wykazę, że prorocy byli obdarzeni Duchem Świętym i dopiero wtedy zaczęli prorokować. Skoro więc w powyższych słowach mowa o prorokach, to już musieli mieć w sobie Ducha Świętego. Tak przy okazji zauważmy, że czynione przez nich wskrzeszenia odbywały się nim Jezus zstąpił na Ziemię.

W Biblii jest jedno zadanie które stwierdza, że choć są różne dary, to nie pochodzą one od różnych osób, lecz zawsze od Ducha Świętego który jest jeden:

„Różne są dary łaski, lecz ten sam Duch; różne też są rodzaje posługiwania, ale jeden Pan; różne są wreszcie działania, lecz ten sam Bóg, sprawca wszystkiego we wszystkich.” [1 Kor 12, 4-6]

Odmienia ludzi

„(...) Samuel obudził Saula na tarasie, mówiąc: (...) Ciebie też opanuje duch Pański i będziesz prorokował wraz z nimi, i staniesz się innym człowiekiem.” [1 Sm 9, 26 — 1 Sm 10, 6]

Daje wytchnienie

„Jak bydło schodzącemu w dół na nizinę Duch Pański dał im wypoczynek. Tak prowadziłeś Twój lud, zyskując sobie imię chwalebne.” [Iz 63, 14]

Uświęca ludzi i usprawiedliwia

„Dzięki niej jestem z urzędu sługą Chrystusa Jezusa wobec pogan, sprawującym świętą czynność głoszenia Ewangelii Bożej po to, by poganie stali się ofiarą miłą Bogu, uświęconą Duchem Świętym.” [Rz 15, 16]

„A takimi byli niektórzy z was. Lecz zostaliście obmyci, uświęceni i usprawiedliwieni w imię Pana naszego, Jezusa Chrystusa i przez Ducha Boga naszego.” [1 Kor 6, 11]

„(...) wybrał was Bóg jako pierwociny do zbawienia przez uświęcenie w Duchu i przez wiarę w prawdę.” [2 Tes 2, 13]

„A bez wątplenia wielka jest tajemnica pobożności. Ten, który objawił się w ciele, usprawiedliwiony został w Duchu, ukazał się aniołom, ogłoszony został poganom, znalazł wiarę w świecie, wzięty został w chwale.” [1 Tm 3, 16]

„(...) aby w Duchu zostali uświęceni, skłonili się do posłuszeństwa i pokropieni zostali krwią Jezusa Chrystusa. Łaska i pokój niech będą wam udzielone obficie!” [1 P 1, 2]

Ukazuje ludziom Boga

„Nam zaś objawił to Bóg przez Ducha. Duch przenika wszystko, nawet głębokości Boga samego.” [1 Kor 2, 10]

Jest pieczęcią za pomocą której Ojciec oznacza ludzi mu miłych

„I nie zasmucajcie Bożego Ducha Świętego, którym zostaliście opieczetowani na dzień odkupienia.” [Ef 4, 30]

„W Nim także i wy, usłyszawszy słowo prawdy, Dobrą Nowinę o waszym zbawieniu, w Nim również – uwierzywszy, zostaliście naznaczeni pieczęcią, Duchem Świętym, który był obiecany. On jest zadatkiem naszego dziedzictwa w oczekiwaniu na odkupienie, które nas uczyni własnością [Boga], ku chwale Jego majestatu.” [Ef 1, 13-14]

Jak widać, Duch Święty tym co otrzymali daje udział w dziedzictwie, czyli uprawnia do otrzymania Królestwa Bożego. Dzięki Niemu stajemy się synami Obietnicy.

Pośredniczy między Jezusem a Ojcem

[Jezus] „(...) dał polecenia Apostołom, których sobie wybrał przez Ducha Świętego, a potem został wzięty do nieba.” [Dz 1, 2]

„to o ile bardziej krew Chrystusa, który przez Ducha wiecznego złożył Bogu samego siebie jako nieskalaną ofiarę, (...)” [Hbr 9, 14]

Oznajmia Słowo Boże które można głosić by kogoś nawrócić

„Weźcie też hełm zbawienia i miecz Ducha, to jest słowo Boże” [Ef 6, 17]

Przekazuje wybrańcom informacje od Ojca i Ojcu informacje o ludziach niegodziwie postępujących

„Gdy zaś przyjdzie On, Duch Prawdy, doprowadzi was do całej prawdy. Bo nie będzie mówić od siebie, ale powie wszystko, cokolwiek usłyszycie, i oznajmi wam rzeczy przyszłe.” [J 6, 13]

„Albowiem Duch Pański wypętni zamieszkaną ziemię, Ten, który ogarnia wszystko, ma znajomość mowy. Zatem nie ukrwie się żaden z mówiących niegodziwie i nie ominie go karząca sprawiedliwość. Zamysły bezbożnego zostaną zbadane i dojdzie do Pana wieść o jego słowach, ku potępieniu nieprawych jego czynów. Czuine bowiem ucho nasłuchuje wszystkiego i pomruk szemrań nie pozostaje ukryty. Strzeżcie się więc próżnego szemrania, powściągajcie język od złej mowy: bo i skryte słowo nie jest bez następstwa, a usta kłamliwe gubią duszę.” [Mdr 1, 7-11]

Duch Święty jest wodą żywą

Jezus będąc w Galilei donośnym głosem, czyli z powagą, oznajmił, że Duch Święty jest „Rzeką wody żywej”:

„W ostatnim zaś, najbardziej uroczystym dniu święta Jezus wstał i zawołał donośnym głosem: Jeśli ktoś jest spragniony, a wierzy we Mnie – niech przyjdzie do Mnie i pije! Jak rzekło Pismo: Rzeki wody żywej popłyną z jego wnętrza. A powiedział to o Duchu, którego mieli otrzymać wierzący w Niego; Duch bowiem jeszcze nie był dany, ponieważ Jezus nie został jeszcze uwielbiony.” [J 7, 37-40]

Do powyższych słów „jeszcze nie był im dany” nawiązują też słowa nazywające Ducha Świętego Parakletem (Pocieszycielem):

„Jednakże mówię wam prawdę: Pożyteczne jest dla was moje odejście. Bo jeżeli nie odejdę, Paraklet nie przyjdzie do was. A jeżeli odejdę, to pošlę Go do was.” [J 16, 7]

W Biblii jest jeszcze inny fragment w którym Jezus naucza o Duchu Świętym nazywając Go wodą żywą:

[Jezus] „Przybył więc do miasta samarytańskiego zwanego Sychar, w pobliżu pola, które dał Jakub synowi swemu, Józefowi. Było tam źródło Jakuba. Jezus zmęczony drogą siedział sobie przy źródle. Było to około szóstej godziny. [Wówczas] nadeszła kobieta z Samarii, aby zaczerpnąć wody. Jezus rzekł do niej: Daj Mi pić! Jego uczniowie bowiem udali się przedtem do miasta, by zakupić żywności. Na to rzekła do Niego Samarytanka: Jakżeż Ty, będąc Żydem, prosisz mnie, Samarytanę, [by Ci dała] się napić? Żydzi bowiem i Samarytanie unikają się nawzajem. Jezus odpowiedział jej na to: O, gdybyś znała dar Boży i [wiedziała], kim jest Ten, kto ci mówi: Daj Mi się napić, to prosiłabyś Go, a dałby ci wody żywej. Powiedziała do Niego kobieta: Panie, nie masz czerpaka, a studnia jest głęboka. Skądże więc weźmiesz wody żywej? Czy Ty jesteś większy od ojca naszego, Jakuba, który dał nam tę studnię, i on sam z niej pił, i jego synowie, i jego bydło? W odpowiedzi na to rzekł do niej Jezus: Każdy, kto pije tę wodę, znów będzie pragnął. Kto zaś będzie pił wodę, którą Ja mu dam, nie będzie pragnął na wieki, lecz woda, którą Ja mu dam, stanie się w nim źródłem tryskającym ku życiu wiecznemu. Rzekła do Niego kobieta: Panie, daj mi tej wody, abym już nie pragnęła i nie przychodziła tu czerpać. A On jej odpowiedział: Idź, zawołaj swego męża i wróć tutaj!” [J 4, 5-16]

Apokalipsa św. Jana również wspomina o Duchu Świętym nazywając Go wodami życia:

„(...) I rzekł do mnie: To ci, którzy przychodzą z wielkiego ucisku i opłukali swe szaty, i w krwi Baranka je wybielili. Dlatego są przed tronem Boga i w Jego świątyni cześć Mu oddają we dnie i w nocy. A Zasiadający na tronie rozciągnie namiot nad nimi. Nie będą już łaknąć ani nie będą już pragnąć, i nie porazi ich słońce ani żaden upał, bo pasał ich będzie Baranek, który jest pośrodku tronu, i poprowadzi ich do źródeł wód życia: i każdą łzę otrze Bóg z ich oczu.” [Ap 7, 14-17]

W tym samym kontekście zapisał słowa także prorok Izajasz:

„Nie będą już łaknąć ani pragnąć, i nie porazi ich wiatr upalny ni słońce, bo ich poprowadzi Ten, co się lituje nad nimi, i zaprowadzi ich do tryskających źródeł.” [Iz 49, 10]

Otrzymanie Ducha Świętego

Biblia w wielu miejscach naucza, że Ducha Świętego można fizycznie otrzymać do wnętrza swojego ciała. Pierwszy fragment mówiący wprost o tym, odnajdziemy już w Księdze Wyjścia:

„Wówczas Mojżesz przemówił do Izraelitów: Oto Pan powołał imiennie Besaleela, syna Uriego, syna Chura z pokolenia Judy, i napełnił go duchem Bożym, mądrością, rozumem, wiedzą i znajomością wszelkiego rzemiosła, by obmyślił plany robót w złocie, w srebrze, w brązie, oraz prac nad przystosowaniem kamieni do ozdoby i nad obróbką drewna potrzebnego do wykonania wszelkich zamierzonych dzieł. Dał mu też zdolność pouczania innych, jak i Oholiabowi, synowi Achisamaka z pokolenia Dana. Napełnił ich mądrością umysłu do wykonania wszelkich prac, zarówno kamieniarskich, jak i tkackich, oraz barwienia fioletowej i czerwonej purpury, karmazynu, bisiuru, a wreszcie zwyczajnych prac tkackich, tak że mogli sporządzić wszelkie przedmioty, a zarazem obmyślać ich plany.” [Wj 35, 30-35]

„I rzekł Pan do Mojżesza: Oto wybrałem Besaleela, syna Uriego, syna Chura z pokolenia Judy. I napełniłem go duchem Bożym, mądrością i rozumem, i umiejętnością wykonywania wszelkiego rodzaju prac, pomysłowością w pracach w złocie, w srebrze, w brązie i w rzeźbieniu kamieni do oprawy, i w rzeźbieniu drewna oraz wykonywaniu różnych dzieł. A dodam mu Oholiaba, syna Achisamaka z pokolenia Dana. Napełniłem umysły wszystkich rękodzielników mądrością, aby mogli wykonać to, co ci rozkazałem: Namiot Spotkania, Arkę Świadcstwa, przebłagalnię, która jest na niej, i wszystkie sprzęty przybytku, i stół oraz wszystkie jego naczynia, świecznik z najczystszej złota i wszystkie należące do niego przybory, ołtarz kadzenia, ołtarz całopalenia ze wszystkimi jego przyborami, kadź i jej podstawę, święte szaty z drogocennej tkaniny dla Aarona kapłana i szaty dla jego synów, do sprawowania czynności kapłańskich, i olej do namaszczenia, i kadzidło wonne do przybytku. Wszystko to winni uczynić zgodnie z tym, jak ci przykazałem.” [Wj 31, 1-11]

„Następnie wezwał Mojżesz Besaleela, Oholiaba i wszystkich biegłych w rzemiosle, których serca obdarzył Pan mądrością, wszystkich tych, których serce skłaniało, aby pójść do pracy nad wykonaniem dzieła.” [Wj 36, 2]

Teksty powyższe nie mówią jednak nic o tym, by osoby które otrzymały Ducha Świętego wprost od Boga, miały możliwość przekazywania Go innym. Z tego co jest napisane, wynika tylko, że dostali od Niego dary i to tylko te, które były im niezbędne, a nie wszystkie jakimi Duch Święty dysponuje — nie dokonywali uzdowień, nie mówili różnymi językami, nie przepowiadali zdarzeń przyszłych itd.

Kolejne osoby o których wiadomo, że otrzymały Ducha Świętego wprost od Boga to:

— Jezus:

„A gdy Jezus został ochrzczony, natychmiast wyszedł z wody. A oto otworzyły Mu się niebiosa i ujrzał Ducha Bożego zstępującego jak gołębicę i przychodzącego na Niego.” [Mt 3, 16], [Mk 1, 10]

„i Duch Święty zstąpił na Niego, w postaci cielesnej niby gołębicę, a nieba odezwał się głos: Tyś jest mój Syn umiłowany, w Tobie mam upodobanie.” [Łk 3, 22]

„Pełen Ducha Świętego, powrócił Jezus znad Jordanu (...)” [Łk 4, 1]

[Jezus] „Przyszedł również do Nazaretu, gdzie się wychował. W dzień szabatu udał się swoim zwyczajem do synagogi i powstał, aby czytać. Podano Mu księgę proroka Izajasza. Rozwinąwszy księgę, znalazł miejsce, gdzie było napisane: Duch Pański spoczywa na Mnie, ponieważ Mnie namaścił i postął Mnie, abym ubogim niósł dobrą nowinę, więźniom głosił wolność, a niewidomym przejrzenie; abym uciśnionych odsyłał wolnymi, abym obwoływał rok łaski Pana. Zwinąwszy księgę, oddał słudze i usiadł; a oczy wszystkich w synagodze były w Niego utkwione. Począł więc mówić do nich: Dziś spełniły się te słowa Pisma, któreście słyszeli.” [Łk 4, 16-21]

„Znacie sprawę Jezusa z Nazaretu, którego Bóg namaścił Duchem Świętym i mocą. Dlatego że Bóg był z Nim, przeszedł On, dobrze czyniąc i uzdrawiając wszystkich, którzy byli pod władzą diabła.” [Dz 10, 38]

„Oto mój Sługa, którego podtrzymuję, Wybrany mój, w którym mam upodobanie. Sprawilem, że Duch mój na nim spoczął; on przyniesie narodom Prawo. Nie będzie wołał ni podnosił głosu, nie da słyszeć krzyku swego na dworze. Nie złamie trzciny nadłamaney, nie zgasi [ledwo] tlejącego się knotka. On rzeczywiście przyniesie Prawo. Nie zniechęci się ani nie załamie, aż utrwali Prawo na ziemi, a jego pouczenia wyczekują wyspy.” [Iz 42, 1-4]

„I wyrośnie różdżka z pnia Jessego, wypuści odrośl z jego korzeni. I spocznie na niej Duch Pański, duch mądrości i rozumu, duch rady i męstwa, duch wiedzy i bojaźni Pańskiej. Upodoba sobie w bojaźni Pańskiej. Nie będzie sądził z pozorów ani wyrokował według pogłosek; raczej rozsądzi biednych sprawiedliwie i pokornym w kraju wyda słuszny wyrok. Różgą swoich ust uderzy gwałtownika, tchnieniem swoich warg uśmierci bezbożnego. Sprawiedliwość będzie mu pasem na biodrach, a wierność przepasaniem łądźwi.” [Iz 11, 1-5]

— Maryja (matka Jezusa):

„Anioł Jej odpowiedział: Duch Święty zstąpi na Ciebie i moc Najwyższego okryje Cię cieniem. Dlatego też Święte, które się narodzi, będzie nazwane Synem Bożym.” [Łk 1, 35]

„Z narodzeniem Jezusa Chrystusa było tak. Po zaślubinach Matki Jego, Maryi, z Józefem, w pierw nim zamieszkali razem, znalazła się brzemienną za sprawą Ducha Świętego. (...) Gdy powziął tę myśl, oto anioł Pański ukazał mu się we śnie i rzekł: Józefie, synu Dawida, nie bój się wziąć do siebie Maryi, twej Małżonki; albowiem z Ducha Świętego jest to, co się w Niej poczęło.” [Mt 1, 18-20]

Z tych słów widzimy, że Jezus począł się z Ducha Świętego, ale nie wiemy czy został Nim obdarzony w pierwszym miesiącu ciąży, czy np. w ostatnim. Gdy spojrzymy na słowa [Łk 1, 15] zobaczymy, że Jan Chrzciciel został obdarzony Duchem Świętym w łonie matki, a po powiązaniu tego ze słowami [Łk 1, 41], które orzekają, że Elżbieta, jego matka, także była napełniona Duchem Świętym, dojdziemy do wniosku, że Duch Święty zstępując na Elżbietę zstąpił jednocześnie i na jej jeszcze nie narodzone dziecko. To zaś oznacza, że w przypadku Maryi mogło być dokładnie tak samo. Gdyby Elżbieta dostała Ducha Świętego w innym dniu niż dziecko które było już w jej łonie, to Duch Święty napełniając to dziecko w łonie matki wstąpił by w ciało Elżbiety po raz drugi, pomimo, że już w tym ciele był. Biblia nigdzie nie naucza, by Elżbieta była dwukrotnie obdarzona Duchem Świętym. To zaś oznacza, że za jednym razem Duch Święty napełnił matkę i jej jeszcze nienarodzone dziecko. Skoro tak zrobił w przypadku Elżbiety, to zapewne tak samo postąpił w przypadku Maryi.

— Jan Chrzciciel:

„Będzie bowiem wielki w oczach Pana; wina i sycery pić nie będzie i już w łonie matki napełniony zostanie Duchem Świętym.” [Łk 1, 15]

Choć Jan Chrzciciel był napełniony Duchem Świętym, to on sam siebie nie uważał za proroka:

„Zapytali go: Cóż zatem? Czy jesteś Eliaszem? Odrzekł: Nie jestem. Czy ty jesteś prorokiem? Odparł: Nie.” [J 1, 21]

— Elżbieta (matka Jana Chrzciciela):

„Gdy Elżbieta usłyszała pozdrowienie Maryi, poruszyło się dzieciątko w jej łonie, a Duch Święty napełnił Elżbietę.” [Łk 1, 41]

— Zachariasz (ojciec Jana Chrzciciela):

„Wtedy ojciec jego, Zachariasz, został napełniony Duchem Świętym i zaczął prorokować, mówiąc:” [Łk 1, 67]

— Apostołowie:

„Wieczorem owego pierwszego dnia tygodnia, tam gdzie przebywali uczniowie, choć drzwi były zamknięte z obawy przed Żydami, przyszedł Jezus, stanął pośrodku i rzekł do nich: Pokój wam! A to powiedziawszy, pokazał im ręce i bok. Uradowali się zatem uczniowie, ujrawszy Pana. A Jezus znowu rzekł do nich: Pokój wam! Jak Ojciec Mnie posłał, tak i Ja was posyłam. Po tych słowach tchnął na nich i powiedział im: Weźmijcie Ducha Świętego!” [J 20, 19-22]

„(...) miłość Boża rozlana jest w sercach naszych przez Ducha Świętego, który został nam dany.” [Rz 5, 5]

„Niech będzie błogosławiony Bóg i Ojciec Pana naszego, Jezusa Chrystusa; On napełnił nas wszelkim błogosławieństwem duchowym na wyżynach niebieskich w – Chrystusie.” [Ef 1, 3]

„Na dowód tego, że jesteście synami, Bóg zesłał do serc naszych Ducha Syna swego, który woła: Abba, Ojcze!” [Ga 4, 6]

„Kiedy zacząłem mówić, Duch Święty zstąpił na nich, jak na nas na początku. Przypomniałem sobie wtedy słowa, które wypowiedział Pan: Jan chrzcił wodą, wy zaś ochrzczeni będziecie Duchem Świętym. Jeżeli więc Bóg udzielił im tego samego daru co nam, którzy uwierzyliśmy w Pana Jezusa Chrystusa, to jakżeż ja mogłem sprzeciwiać się Bogu?” [Dz 11, 15-17]

Słowa „jak na nas na początku” przypuszczalnie odnoszą się do pierwszego obdarzenia Apostołów Duchem Świętym [J 20, 19-22] tj. w dniu Jego zmartwychwstania, a nie do uroczystego Zesłania Ducha Świętego w dniu Pięćdziesiątnicy [Dz 1, 12 — Dz 2, 1-18].

— Apostołowie, Maryja, duchowi bracia Jezusa i ok. 100 innych osób:

„Wtedy wrócili do Jeruzalem (...). Przybywszy tam, weszli do sali na górze i przebywali w niej: Piotr i Jan, i Jakub, i Andrzej, Filip i Tomasz, Bartłomiej i Mateusz, Jakub, syn Alfeusza, i Szymon Gorliwy, i Juda, [brat] Jakuba. Wszyscy oni trwali jednomyślnie na modlitwie razem z niewiastami, z Maryją, Matką Jezusa, i z braćmi Jego. (...) a zebrało się razem około stu dwudziestu osób (...) I dali im losy, a los padł na Macieja. I został dołączony do jedenastu Apostołów. Kiedy nadszedł wreszcie dzień Pięćdziesiątnicy, znajdowali się wszyscy razem na tym samym miejscu. Nagle dał się słyszeć z nieba szum, jakby uderzenie gwałtownego wichru, i napełnił cały dom, w którym przebywali. Ukazały się im też jakby języki ognia, które się rozdzielały, i na każdym z nich spoczął [jeden]. I wszyscy zostali napełnieni Duchem Świętym, i zaczęli mówić obcymi językami, tak jak im Duch pozwalał mówić. (...) Wtedy stanął Piotr razem z Jedenastoma i przemówił do nich donośnym głosem: (...) spełnia się właśnie to, co powiedział prorok Joel: W ostatnich dniach – mówi Bóg – wyleję Ducha mojego na wszelkie ciało, i będą prorokować synowie wasi i córki wasze, młodzieńcy wasi widzenia mieć będą, a starcy – sny. Nawet na niewolników i niewolnice moje wyleję w owych dniach Ducha mego, i będą prorokowali.” [Dz 1, 12 — Dz 2, 1-18]

Czytając ten powyższy cytat, zauważmy, że w Jeruzalem, podczas wybierania następcy Judasza, zebrało się ok. 120 osób. Wśród nich była Maryja. Nieco później gdy nastał dzień Pięćdziesiątnicy, powyższy tekst używa słów „znajdowali się wszyscy razem”, ale nie precyzuje on, czy chodzi o te ponad 100 osób o których była mowa ciut wcześniej, czy jedynie o 12-stu Apostołów (z Maciejem zamiast Judasza). Zobaczmy, że mógł (czyli nie

musiał) tu zostać zastosowany skrót myślowy mający oznaczać „znajdowali się Apostołowie wszyscy razem”. Cały rozdział pierwszy Dziejów Apostolskich skupia się głównie na Apostołach. Maryja jest tylko raz wspomniana. Duchowi bracia Jezusa [Mt 12, 50], [Mk 3, 35] także są wspomniani tylko pobocznie (nawet ich imiona nie są wymienione), a pozostali goście uogólnieni jedynie do ok. 100 osób. Tak więc istnieje możliwość, że w dniu Pięćdziesiątnicy w tym domu do którego zstąpił Duch Święty byli tylko Apostołowie, ale to nie jest takie pewne. Zauważmy też, że w żadnym liście apostołskim nie ma nawet ani słowa o tym, by po tym dniu Maryja np. prorokowała lub uzdrawiała lub cokolwiek innego czyniła pod wpływem Ducha Świętego. Maryja jest przemilczana. Kompletnie nic o Niej więcej się nie mówi. Dzień w którym m.in. Ona wybiera Apostoła mającego zastąpić Judasza, jest w Biblii ostatnią o Niej wzmianką (pomijam tu fragment z Apokalipsy św. Jana nawiązujący do narodzin Jezusa). Gdyby więc otrzymała Ducha Świętego, to raczej jeszcze o Niej usłyszelibyśmy, a tak się jednak nie stało. Tak samo z pozostałymi osobami. Nigdzie się nic nie mówi by ktokolwiek poza Apostołami i Ananiaszem [Dz 9, 10-18] który doznał objawienia Jezusa, dokonywał np. chrztu Duchem Świętym. Jeśli więc w dniu Pięćdziesiątnicy Duch Święty zstąpił na ok. 120 osób, to raczej (czyli nie na pewno) mielibyśmy jakieś wzmianki o tych osobach. Nic takiego jednak w Biblii nie mamy. Są wprowadzane wzmianki o tym, że niektórzy ludzie pod wpływem Ducha Świętego mówili różnymi językami, ale nie ma żadnego dowodu na to, że dostali Go razem z Apostołami w dniu Pięćdziesiątnicy. Przyjmijmy jednak, że Duch Święty zstąpił w tym dniu także na Maryję, duchowych braci Jezusa oraz na ok. 100 innych osób co tam byli, pomimo tego, że nie mamy na to niezbitych dowodów.

„Wtedy Piotr napełniony Duchem Świętym powiedział do nich: Przełożeni ludu i starsi!” [Dz 4, 8]

— uczniowie Jezusa:

„Wszyscy bowiem w jednym Duchu zostaliśmy ochrzczeni, aby stanowić jedno Ciało: czy to Żydzi, czy Grecy, czy to niewolnicy, czy wolni. Wszyscy też zostaliśmy napojeni jednym Duchem.” [1 Kor 12, 13]

„Uwolnieni przybyli do swoich i opowiedzieli, co do nich mówili arcykapłani i starsi. A ci, wysłuchawszy tego, wzniesli jednomyślnie głos do Boga (...) Po tej ich modlitwie zadrżało miejsce, na którym byli zebrani; a wszyscy zostali napełnieni Duchem Świętym i głosili odważnie słowo Boże. Jeden duch i jedno serce ożywiały wszystkich, którzy uwierzyli. Żaden nie nazywał swoim tego, co posiadał, ale wszystko mieli wspólne. Apostołowie z wielką mocą świadczyli o zmartwychwstaniu Pana Jezusa, a wielka łaska spoczywała na wszystkich.” [Dz 4, 23-33]

— ludzie posłani przez Boga np. Apostołowie, prorocy:

„Ten bowiem, kogo Bóg posłał, mówi słowa Boże: a bez miary udziela [mu] Ducha.” [J 3, 34]

— Symeon:

„A żył w Jeruzalem człowiek imieniem Symeon. Był to człowiek sprawiedliwy i pobożny, wyczekujący pociechy Izraela; a Duch Święty spoczywał na nim.” [Łk 2, 25]

— Mojżesz:

„Wtedy lud Jego wspomni o przeszłości, o dniach Mojżesza. (...) Gdzież Ten, który tchnął w jego wnętrze swego Świętego Ducha?” [Iz 63, 11]

— prorok Izajasz:

„Duch Pana Boga nade mną, bo Pan mnie namaścił. Posłał mnie, abym głosił dobrą nowinę ubogim, bym opatrywał rany serc złamanych, żebym zapowiadał wyzwolenie jeńcom i więźniom swobodę;” [Iz 61, 1]

„(...) Wtedy Paweł powiedział jedynie te słowa: Trafnie powiedział Duch Święty do ojców waszych przez proroka Izajasza:” [Dz 28, 25]

— prorok Ezechiel:

„Wówczas owładnął mną Duch Pański i rzekł do mnie: Mów: Tak mówi Pan: (...)” [Ez 11, 5]

— prorok Agabos:

[prorok Agabos] „Przybył do nas, wziął pas Pawła, związał sobie ręce i nogi i powiedział: To mówi Duch Święty: Tak Żydzi zwiążą w Jeruzalem męża, do którego należy ten pas, i wydadzą w ręce pogan.” [Dz 21, 11]

— Barnaba:

[Gdy Barnaba] „(...) przybył i zobaczył działanie łaski Bożej, ucieszył się i zachęcał wszystkich, aby całym sercem wytrwali przy Panu; był bowiem człowiekiem dobrym i pełnym Ducha Świętego i wiary. Pozyskano wtedy wielką liczbę [wiernych] dla Pana.” [Dz 11, 23-24]

— król Dawid:

„Od tego dnia duch Pański opanował Dawida. Samuel zaś ruszył w drogę i poszedł do Rama.” [1 Sm 16, 13]

„Wszak sam Dawid mówi mocą Ducha Świętego: Rzekł Pan do Pana mego: Siądź po prawicy mojej, aż położę Twoich nieprzyjaciół pod stopy Twoje.” [Mk 12, 36]

Te słowa odwołują się do [Ps 110, 1].

„Bracia, musiało wypełnić się słowo Pisma, które Duch Święty zapowiedział przez usta Dawida o Judaszu.” [Dz 1, 16]

„Oto ostatnie słowa Dawida. (...) Duch Pański mówi przeze mnie i Jego słowo jest na moim języku.” [2 Sm 23, 1-2]

— Józef, syn Jakuba i Racheli (nie mąż Maryi):

Józef przebywał na dworze faraona, zażył sobie, by po jego śmierci, gdy Bóg nawiedzi Egipt, jego kości zostały stąd zabrane:

„(...) Gdy Bóg okaże wam tę wielką swoją łaskę, zabierzcie stąd moje kości.” [Rdz 50, 25]

W momencie wypowiedzania tych słów, wiedział, że w przyszłości, za mniej więcej 400 lat, Bóg Prawdziwy nawiedzi Egipt. Lepiej to jednak widać z tłumaczenia Biblii Warszawsko-Praskiej:

„Potem kazał im złożyć przysięgę, że gdy Bóg wejrzy na nich, zabiorą stąd jego kości.” [Rdz 50, 25; Biblia Warszawsko-Praska]

Skoro więc znał przyszłość, to na podstawie tego co już dowiedzieliśmy się w tym artykule o Duchu Świętym, domyślamy się, że musiał to robić pod wpływem Ducha Świętego. W liście do Hebrajczyków czytamy, że obwieszczając „wejrzenie Boga na Egipt” dodatkowo zapowiedział, że synowie Izraela przebywający w Egipcie, wyjdą z niego, choć nie wiadomo, czy wspominał, że zrobią to pod wodzą Mojżesza:

„Dzięki wierze Józef, konając, wspomniał o wyjściu synów Izraela i dał polecenie w sprawie swoich kości.” [Hbr 11, 22]

Choć słowa powyższe mówią, że zapowiadał on zdarzenia przyszłe dzięki wierze, a nie dzięki Duchowi Świętemu, to nie zapominajmy, że wiara sama w sobie przyszłości nikomu nie oznajmia. Czyni to Duch Święty, co dobrze widać patrząc na króla Dawida. Dostał on Ducha Pańskiego [1 Sm 16, 13] i zapowiedział Judasza. Skoro więc Józef zapowiedział wizytę Boga w Egipcie oraz wyprowadzenie synów Izraela, to także musiał to

uczynić z wiedzy otrzymanej od Ducha Pańskiego, pomimo tego, że wprost nie jest to napisane. Sama wiara w Boga nie oznajmia ludziom rzeczy przyszłych.

— Eldad i Medad:

„Dwóch mężów pozostało w obozie. Jeden nazywał się Eldad, a drugi Medad. Na nich też zstąpił duch, bo należeli do wezwanych, tylko nie przyszli do namiotu. Wpadli więc w obozie w uniesienie prorockie.” [Lb 11, 26]

— Saul:

„(...) Samuel obudził Saula na tarasie, mówiąc: (...) Ciebie też opanuje duch Pański i będziesz prorokował wraz z nimi, i staniesz się innym człowiekiem.” [1 Sm 9, 26 — 1 Sm 10, 6]

„Saula natomiast opuścił duch Pański, a opętał go duch zły zesłany przez Pana.” [1 Sm 16, 14]

— Amasaj:

„Wtedy duch Pański ogarnął Amasaja, dowódcę trzydziestu: Idź, Dawidzie (...) Twój Bóg jest twoim wsparciem! Dawid więc ich przyjął i uczynił z nich dowódców oddziałów.” [1 Krn 12, 18]

— Jachazjel:

„A wśród zgromadzenia duch Pański spoczął na Jachazjelu, synu Zachariasza, syna Benajasza, syna Jejela, syna Mattaniasza – lewicie spośród potomków Asafa.” [2 Krn 20, 14]

— prorocy którzy przepowiadali łaskę dającą zbawienie [Tt 2, 11], [Ef 2, 5-8], [Dz 15, 11]:

„Nad tym zbawieniem wszczęli poszukiwania i badania prorocy – ci, którzy przepowiadali przeznaczoną dla was łaskę. Badali oni, kiedy i na jaką chwilę wskazywał Duch Chrystusa, który w nich był i przepowiadał cierpienia [przeznaczone] dla Chrystusa oraz mające potem nastąpić uwielbienia.” [1 P 1, 10-11]

— prorocy (ogólnie):

„(...) Gdy wejdiesz do miasta, napotkasz gromadę proroków zstępujących z wyżyny. Będą mieli z sobą harfy, flety, bębny i cytry, a sami będą w prorockim uniesieniu. Ciebie też opanuje duch Pański i będziesz prorokował wraz z nimi” [1 Sm 10, 5-6]

— wybrańcy:

„I wyleję potem Ducha mego na wszelkie ciało, synowie wasi i córki wasze prorokować będą, starcy wasi będą mieć sny, a młodzieńcy wasi będą mieć widzenia. Nawet na sługi i służebnice wyleję Ducha mego w owych dniach. I uczynię znaki na niebie i na ziemi: krew i ogień, i słupy dymne. Słońce zmieni się w ciemność, a księżyc w krew, gdy przyjdzie dzień Pański, dzień wielki i straszny. Każdy jednak, kto wezwie imienia Pańskiego, będzie zbawiony, bo na górze Syjon i w Jeruzalem będzie wybawienie, jak przepowiedział Pan, i wśród ocalałych będą ci, których wezwał Pan.” [Jl 3, 1-5]

„Kiedy zacząłem mówić, Duch Święty zstąpił na nich, jak na nas na początku.” [Dz 11, 15]

„A Pan zstąpił w obłoku i mówił z nim. Wziął z ducha, który był w nim, i przekazał go owym siedemdziesięciu starszym. A gdy spoczął na nich duch, wpadli w uniesienie prorockie. Nie powtórzyło się to jednak. Dwóch mężów pozostało w obozie. Jeden nazywał się Eldad, a drugi Medad. Na nich też zstąpił duch, bo należeli do wezwanych, tylko nie przyszli do namiotu. Wpadli więc w obozie w uniesienie prorockie.” [Lb 11, 25-26]

„(...) Nie bój się, sługo mój, Jakubie, Jeszurunie, którego wybrałem. (...) Wyleję Ducha mego na twoje plemię i błogosławieństwo moje na twych potomków.” [Iz 44, 3]

Zobacz także wcześniej już cytowane fragmenty: [Wj 35, 30-35], [Wj 31, 1-11].

— ludzie święci za życia:

„Nie z woli bowiem ludzkiej zostało kiedyś przyniesione prorocтво, ale kierowani Duchem Świętym mówili od Boga święci ludzie.” [2 P 1, 21]

— poganie:

„I zdumieli się wierni pochodzenia żydowskiego, którzy przybyli z Piotrem, że dar Ducha Świętego wylany został także na pogan.” [Dz 10, 45]

„Dzięki niej jestem z urzędu sługą Chrystusa Jezusa wobec pogan, sprawującym świętą czynność głoszenia Ewangelii Bożej po to, by poganie stali się ofiarą miłą Bogu, uświęconą Duchem Świętym. (...) Oto od Jeruzalem i na całym obszarze aż po Ilirię dopełniłem [głoszenia] Ewangelii Chrystusa. A poczytywałem sobie za punkt honoru głosić Ewangelię jedynie tam, gdzie imię Chrystusa było jeszcze nie znane, by nie budować na fundamencie położonym przez kogoś innego” [Rz 15, 16-20]

— osoby słuchające nauk Piotra Apostoła:

„Kiedy Piotr jeszcze mówił o tym, Duch Święty zstąpił na wszystkich, którzy słuchali nauki. I zdumieli się wierni pochodzenia żydowskiego, którzy przybyli z Piotrem, że dar Ducha Świętego wylany został także na pogan. Słyszeli bowiem, że mówią językami i wielbią Boga. Wtedy odezwał się Piotr: Któż może odmówić chrztu tym, którzy otrzymali Ducha Świętego tak samo jak my? I rozkazał ochrzcić ich w imię Jezusa Chrystusa. Potem uprosili go, aby pozostał u nich jeszcze kilka dni.” [Dz 10, 44-48]

— mieszkańcy Koryntu:

„Czyż nie wiecie, że ciało wasze jest przybytkiem Ducha Świętego, który w was jest, a którego macie od Boga, i że już nie należycie do samych siebie? Za [wielką] bowiem cenę zostaliście nabyci. Chwalcie więc Boga w waszym ciele!” [1 Kor 6, 19-20]

„Czyż nie wiecie, że jesteście świątynią Boga i że Duch Boży mieszka w was?” [1 Kor 3, 16]

— mieszkańcy Efezu:

„W Nim także i wy, usłyszawszy słowo prawdy, Dobrą Nowinę o waszym zbawieniu, w Nim również – uwierzywszy, zostaliście naznaczeni pieczęcią, Duchem Świętym, który był obiecany.” [Ef 1, 13]

„I nie zasmucajcie Bożego Ducha Świętego, którym zostaliście opieczetowani na dzień odkupienia.” [Ef 4, 30]

— plemię Jakuba:

„(...) Nie bój się, sługo mój, Jakubie, Jeszurunie, którego wybrałem. (...) Wyleję Ducha mego na twoje plemię i błogosławieństwo moje na twych potomków.” [Iz 44, 3]

— ludzie ochrzczeni Duchem Świętym z rąk osób do tego uprawnionych:

„W Damaszku znajdował się pewien uczeń, imieniem Ananiasz. Ananiaszu! – przemówił do niego Pan w widzeniu. A on odrzekł: Jestem, Panie! (...) Idź – odpowiedział mu Pan – bo wybrałem sobie tego człowieka jako narzędzie. On zanieś imię moje do pogan i królów, i do synów Izraela. I ukaże mu, jak wiele będzie musiał wycierpieć dla mego imienia. Wtedy Ananiasz poszedł. Wszedł do domu, położył na niego ręce i powiedział: Szawle, bracie, Pan Jezus, Ten, co ukazał ci się na drodze, którą szedłeś, przysłał mnie, abys przejrzał i został napełniony Duchem Świętym. Natychmiast jakby łuski spadły z jego oczu i odzyskał wzrok, i został ochrzczony.” [Dz 9, 10-18]

„Ale Szawel, zwany też Pawłem, napełniony Duchem Świętym spojrzął na niego uważnie i rzekł:” [Dz 13, 9]

„A kiedy Paweł położył na nich ręce, Duch Święty zstąpił na nich. Mówili też językami i prorokowali.” [Dz 19, 6]

Po otrzymaniu Ducha Świętego, Paweł Apostoł też umiał prorokować [Dz 20, 29-30].

Wśród osób które dokonywały chrztu Duchem Świętym był także Jezus [Mt 3, 11], [Mk 1, 8], [Łk 3, 16], [J 1, 32-33], ale nie wiadomo, czy robił to za pomocą nakładania rąk. Skoro jednak objawił się Ananiaszowi, a ten nałożył ręce na Pawła, więc domyślamy się, że Jezus chrzcząc Duchem Świętym też nakładał ręce na innych ludzi. Przypuszczalnie osobiście tak robił i dlatego innym też tak czynić nakazywał. Będąc przy okazji chrztu Duchem Świętym z rąk Jezusa, zauważmy, że w ani jednym fragmencie nie ma by Jan Chrzciciel przez kogokolwiek zostać ochrzczony Duchem Świętym. Był co prawda narodzony z Ducha [Łk 1, 15], ale Jezus także był narodzony z Ducha [Mt 1, 20] i mimo to Duchem Świętym został ochrzczony.

Co ciekawe, Maryja została 2-krotnie obdarzona Duchem Świętym. Najpierw przy narodzinach Jezusa, a potem w dniu Pięćdziesiątnicy. Apostołowie także 2-krotnie byli nim obdarzani. Najpierw gdy Jezus udzielił im władzy odpuszczania grzechów, a drugim razem, podobnie jak Maryja, w dniu Pięćdziesiątnicy. Niewykluczone, że Elżbieta była także wśród ponad 100 osób będących razem z Apostołami w dniu Pięćdziesiątnicy, otrzymując po raz drugi Ducha Świętego. Widzimy więc wyraźnie, że Ducha można otrzymać wielokrotnie, przypuszczalnie otrzymując od Niego za każdym razem inne dary.

Ducha Świętego można utracić

Pierwszą wzmiankę o tym, że Ducha Świętego można utracić odnajdujemy już w Starym Testamencie:

„Saula natomiast opuścił duch Pański, a opętał go duch zły zesłany przez Pana.” [1 Sm 16, 14]

Ustami proroka Natana, Bóg powiedział Dawidowi słowa dotyczące się jego syna:

„Ja będę mu ojcem, a on będzie Mi synem; życzliwości mojej nie cofnę mu, jak cofnąłem temu, który był przed tobą. Osadzę go w moim domu i w moim królestwie na zawsze, a tron jego będzie utwierdzony na wieki. Zgodnie z tymi wszystkimi słowami i zgodnie z tym całym widzeniem przemówił Natan do Dawida.” [1 Krn 17, 13]

Słowa „temu, który był przed tobą” przypuszczalnie dotyczą się Saula. Saul i Dawid żyli bowiem w tym samym okresie i się znali: [1 Sm 16, 19-23], [1 Sm 17, 12-15], [1 Sm 17, 31-39], itd.

W Nowym Testamencie mamy tylko krótkie słowa o tym, że Ducha można zagasić:

„Ducha nie gaście” [1 Tes 5, 19]

ale tekst otaczający nie mówi jednoznacznie czy chodzi tu o Ducha Świętego, czy o wytrwałość w naukach Ojca danych nam za pomocą Jezusa. Gdy jednak spojrzymy na słowa „proroctwa nie gaście”, które są kontynuacją powyższego cytatu, i powiążemy to z duchem proroctwa o którym pisałem wcześniej w tym artykule, to dojdziemy do wniosku, że bardziej prawdopodobne jest to, że powyższe słowa [1 Tes 5, 19] dotyczą Ducha Świętego.

Na marginesie wspomnę, że Adam i Ewa też mogli mieć w sobie Ducha Świętego, a przez grzech jakiego się dopuścili, mogli Go utracić. Ponieważ Biblia wprost o tym nie naucza, więc nie wymieniałem ich przy wypisywaniu osób które na pewno Nim zostały napełnione.

Jeśli spojrzymy do Nowego Testamentu ujrzymy słowa Pawła żalącego się nad sobą, a dokładniej nad jakąś pożądlivością [Rz 7, 7] którą czyni, choć tego nie chce:

„Albowiem grzech, czerpiąc podniecie z przykazania, uwiódł mnie i przez nie zadał mi śmierć. (...) grzech, by okazać się grzechem, przez to, co dobre, sprowadził na mnie śmierć, aby przez związek z przykazaniem grzech ujawnił ogromną swą grzeszność. (...) ja jestem cielesny, zaprzędany w niewolę grzechu. Nie rozumiem bowiem tego, co czynię, bo nie czynię tego, co chcę, ale to, czego nienawidzę to właśnie czynię. Jeżeli zaś czynię to, czego nie chcę, to tym samym przyznaję Prawu, że jest dobre. A zatem już nie ja to czynię, ale mieszkaicy we mnie grzech. Jestem bowiem świadom, że we mnie, (...) nie mieszka dobro; bo łatwo przychodzi mi chcieć tego, co dobre, ale wykonać – nie. Nie czynię bowiem dobra, którego chcę, ale czynię właśnie zło, którego nie chcę. Jeżeli zaś czynię to, czego nie chcę, już nie ja to czynię, ale grzech, który we mnie mieszka. A zatem stwierdzam w sobie to prawo, że gdy chcę czynić dobro, narzuca mi się zło. Albowiem wewnętrzny człowiek [we mnie] ma upodobanie zgodne z Prawem Bożym. W członkach zaś moich spostrzegam prawo inne, które toczy walkę z prawem mojego umysłu i bierze mnie w niewolę pod prawo grzechu mieszkającego w moich członkach. Nieszczęsny ja człowiek! Któż mnie wyzwoli z ciała, [co wie dzie ku] tej śmierci? Dzięki niech będą Bogu przez Jezusa Chrystusa, Pana naszego! Tak więc umysłem służę Prawu Bożemu, ciałem zaś – prawu grzechu.” [Rz 7, 11-25]

Patrząc na słowa „grzech, który we mnie mieszka” oraz na wcześniej cytowane słowa odnoszące się do Saula: „opętał go duch zły”, dochodzimy do wniosku, że najprawdopodobniej (czyli nie na pewno) Paweł Apostoł również utracił Ducha Świętego i został opętany. Nie oznacza to jednak, że listy które spisał, a które weszły w skład Nowego Testamentu, nie zawierają prawdy. Mogą zawierać prawdę, gdyż jak sam pisze, jego umysł służy Prawu Bożemu, a jedynie ciało, poprzez swą pożądlivość, prawu grzechu. Faktem jest jednak to, że mogła do jego listów zakraść się jakaś błędna nauka, ale nie ma to żadnych niezbitych dowodów. Trafiają się jedynie pewne poszlaki to sugerujące i nic więcej. Listy Pawła uznano za kanoniczne, więc przez wiarę uznajemy, że nie ma w nich ani jednego błędu, a to co wygląda na błąd, zapewne ma tylko pozór błędu, dający się jakoś wyjaśnić, choć nie zawsze w sposób zadowalający. Zauważmy też, że nawet jeśli Paweł utracił Ducha Świętego, to nie musiał utracić wiedzy którą od Niego zdobył. Utrata Ducha i utrata wiedzy są dwiema różnymi sprawami niezależnymi od siebie. Nie można więc mówić, że słowa Pawła napisane w listach po przypuszczalnej utracie Ducha Świętego, zawierają błędy. Choć Duch mógł od niego odejść, to bezbłędna wiedza jaką od Niego otrzymał, pozostała. Przypuszczalnie dlatego napisał, że jego umysł służy Prawu Bożemu. Nie stracił wiedzy. Jego nauki nadal pozostały nieomyłne. Co innego byłoby, gdyby po utracie Ducha zaczął głosić coś, czego do tej pory nie głosił. Wówczas to coś, mogłoby być błędne. Nie wiemy jednak jaką wiedzę miał, nim utracił Ducha. Musimy więc na wiarę przyjąć to, że wszystko co napisał, zrobił wyłącznie w oparciu o wiedzę sprzed utraty Ducha i nic nie dołożył od siebie nie zaznaczając tego. Zobaczmy przykładowy fragment, w którym on zaznacza, że to co pisze pochodzi od niego, a nie od Boga:

„Pozostałym zaś mówię ja, nie Pan: Jeśli któryś z braci ma żonę niewierzącą i ta chce razem z nim mieszkać, niech jej nie oddala.” [1 Kor 7, 12]

Pisząc słowa „mówię ja, nie Pan”, pokazuje nam, że w danej chwili nie znajduje się on pod natchnieniem Ducha Świętego i niestety daje nam do zrozumienia, że Ducha Świętego jednak utracił. Mimo to, te same słowa: „mówię ja, nie Pan”, potwierdzają nam, że jego umysł rzeczywiście nadal służy Prawu Bożemu. To zaś oznacza, że Paweł, choć utracił Ducha Świętego, to nadal Bogu z całego serca chciał służyć. Dbał więc o to, by to co pisze było bezbłędne

w oparciu o wiedzę którą dostał nim utracił Ducha. By czytelnik jednak wiedział, co mówi Bóg, a co on osobiście, zaznaczył to słowami „mówię ja, nie Pan”. Utrata Ducha nie musi więc za sobą pociągać utraty wiedzy już zdobytej i oznaczać błędnego jej przekazywania.

Bycie napełnionym Duchem Świętym nie czyni człowieka odpornym na pokusy i działania szatana. Dobrze to widać, gdy przypomniemy sobie wyczyny szatana na pustyni by skusić Jezusa. Jezus był już po chrzcie w Jordanie, był napełniony Duchem Świętym, a mimo to szatan nie zrezygnował z prób skuszenia Go. Czemu więc miałyby zrezygnować z prób skuszenia Pawła? Jak widzimy, jemu też nie odpuścił, i niestety wygląda na to, że tym razem wygrał.

Oprócz powyższych sugestii z których wynika, że najprawdopodobniej Paweł utracił Ducha Świętego, jest jeszcze jedna, moim zdaniem często niezauważalna. Jak wiemy, kto jest napełniony Duchem Świętym, sporów nie prowadzi, a jeśli by kto chciał z taką osobą prowadzić spór, to bez trudu przez Ducha Świętego, zostanie pouczony o prawdzie i do sporu nawet nie dojdzie. Wiedząc to, spójrzmy na słowa:

„Zaostrzył się spór, tak iż oddalili się od siebie wzajemnie: Barnaba zabrał Marka i popłynął na Cypr, a Paweł dobrał sobie za towarzysza Sylasa i odszedł, polecony przez braci łasce Pana.” [Dz 16, 39-40]

Widzimy, że do sporu w tym przypadku doszło, a z wcześniej podawanych fragmentów wiemy, że i Barnaba był napełniony Duchem Świętym i Paweł również. W Biblii nie ma ani jednego zdania by Barnaba utracił Ducha Świętego, a Paweł się przyznaje do tego, że grzech w nim zagościł. Co za tym idzie, Duch Święty najwyraźniej go opuścił. Z wiedzy którą już mamy o Duchu Świętym, wiemy, że w grzesznym ciele On zamieszkiwać nie chce. Jeśli więc wszystkie grzechy nie zostaną najpierw człowiekowi odpuszczone, to na otrzymanie Ducha Świętego nawet nie ma co liczyć. Paweł uległ grzechowi, i choć nie jest napisane, że przez to utracił Ducha Świętego, to można się tego domyślać.

Jak sobie radzić z szatanem by nie ulec grzechowi i przez to nie utracić Ducha Świętego, ukazał nam osobiście Jezus Chrystus na pustyni. Pościł tam 40 dni i 40 nocy, a Duch Święty którym już był namaszczony, dał Mu potrzebną wiedzę do odparcia pokus szatana. Paweł nic jednak nie pisze, by zastosował długotrwały post gdy nadeszła go pokusa pożądliwości. Być może to sprawiło, że jej uległ.

Paweł pisze, że grzech sprowadził na niego śmierć nie precyzując czy chodzi mu o śmierć ciała czy o śmierć wieczną. W liście do Hebrajczyków, czytamy, że kto został napełniony Duchem Świętym i raz oświecony, a mimo to odpadł, nie może już się nawrócić:

„(...) Nie można bowiem tych – którzy raz zostali oświeceni, a nawet zakosztowali daru niebieskiego i stali się współuczestnikami Ducha Świętego, zakosztowali również wspaniałości słowa Bożego i mocy przyszłego wieku, a odpadli – odnowić ku nawróceniu. Krzyżują bowiem w sobie Syna Bożego i wystawiają Go na pośmiewisko.” [Hbr 6, 3-6]

To by wyjaśniało dramat Pawła i żalenie się na siebie oraz przywoływałyby skojarzenia z upadłymi aniołami, którzy będąc w Niebie i także będąc oświeceni, zbuntowali się przeciw Bogu i powrócić do Niego już nie mogą na wieki wieków. Paweł więc pisząc, że grzech zadał mu śmierć, zapewne miał na myśli śmierć wieczną, a nie śmierć ciała. Nieco dalej w liście do Hebrajczyków, czytamy słowa, które to mogą potwierdzać:

„Jeśli bowiem dobrowolnie grzeszymy po otrzymaniu pełnego poznania prawdy, to już nie ma dla nas ofiary przebłagalnej za grzechy, ale jedynie jakies przerażające oczekiwanie sądu i żar ognia, który ma trawić opornych.” [Hbr 10, 26-27]

Czy to oznacza, że Paweł został potępiony? Nic podobnego. Przypomnę słowa osobiście wypowiedziane przez Boga do Mojżesza:

„(...) Ja wyświadczam łaskę, komu chcę, i miłosierdzie, komu Mi się podoba.” [Wj 33, 19]

Paweł znał te słowa. Napisał:

„Przecież On mówi do Mojżesza: Ja wyświadczę łaskę, komu chcę wyświadczyc, i okażę miłosierdzie temu, komu je chcę okazać.” [Rz 9, 15]

i przypuszczalnie nadzieja na otrzymanie szczęścia wiecznego w nim nie zagaśła, bo wiara w Boga i miłość do Niego pozostała:

„Dostąpiwszy więc usprawiedliwienia dzięki wierze, zachowajmy pokój z Bogiem przez Pana naszego, Jezusa Chrystusa; dzięki Niemu uzyskaliśmy na podstawie wiary dostęp do tej łaski, w której trwamy, i chlubimy się nadzieją chwały Bożej. Ale nie tylko [tym], lecz chlubimy się także z ucisków, wiedząc, że ucisk wyrabia wytrwałość, a wytrwałość – wypróbowaną cnotę, wypróbowana zaś cnota – nadzieję. A nadzieja zawieść nie może, ponieważ miłość Boża rozlana jest w sercach naszych przez Ducha Świętego, który został nam dany.” [Rz 5, 1-5]

Jak więc widzimy, choć po pełnym oświeceniu Duchem Świętym nie można już się nawrócić, to nadal można mieć nadzieję na szczęście wieczne.

Grzech przeciwko Duchowi Świętemu

Biblia naucza, że grzech można popełnić nie tylko wobec Jezusa czy Ojca, ale także wobec Ducha Świętego, przy czym, grzech przeciwko Duchowi Świętemu jest szczególnie, bo niewybaczalny:

„Jeśli ktoś powie słowo przeciw Synowi Człowieczemu, będzie mu odpuszczone, lecz jeśli powie przeciwko Duchowi Świętemu, nie będzie mu odpuszczone ani w tym wieku, ani w przyszłym.” [Mt 12, 32]

„Kto by jednak zbluźnił przeciw Duchowi Świętemu, nigdy nie otrzyma odpuszczenia, lecz winien jest grzechu wiecznego.” [Mk 3, 29]

„Każdemu, kto powie jakies słowo przeciw Synowi Człowieczemu, będzie odpuszczone, lecz temu, kto bluźni przeciw Duchowi Świętemu, nie będzie odpuszczone.” [Łk 12, 10]

W konsekwencji człowiek który choć raz popełni taki grzech, już za życia na Ziemi będzie skazany na potępienie. Biblia nie podaje jednak szczegółów w jaki sposób można zbluźnić przeciw Duchowi Świętemu. Takie podejście jest oczywiście słuszne, bo nie wiedząc jakie słowa człowieka są przez Boga poczytane jako bluźnierstwo przeciw Duchowi Świętemu, sprawia, że ludzie nawet dla żartu tego nie czynią. Gdyby ludzie wiedzieli dokładnie jakie słowa obrażają Ducha Świętego w sposób niewybaczalny, to zapewne ktoś dla sprawdzenia czy to prawda, odważyłby się takie słowa wypowiedzieć i w konsekwencji ściągnąłby na siebie śmierć wieczną (potępienie). Gdyby zobaczył, że nadal żyje na ciele, to by sobie pomyślał, że nic się nie stało, powiedziałby o tym znajomym i być może oni także by spróbowali. Następnie oni powiedzieli by kolejnym swoim znajomym itd. W rezultacie mielibyśmy na świecie ogrom ludzi którzy choć raz się takiego grzechu dopuścili. Nie wiedząc zaś jakimi słowami bluźni się przeciwko Duchowi Świętemu, jesteśmy niejako chronieni przed popełnieniem takiego niewybaczalnego grzechu.

Pomimo tego, że Biblia nie precyzuje na czym polega bluźnierstwo przeciwko Duchowi Świętemu, Kościół Katolicki, przypuszczalnie opierając się na uznanych objawieniach lub na własnych przemyśleniach, uznał, że to bluźnierstwo popełnia się wtedy, gdy ktoś:

1. świadomie i dobrowolnie popełnia grzechy ciężkie, myśląc sobie „wyspowiadam się z nich i już ich mieć nie będę”. Prowadzi to do tego, że taka osoba nawet nie stara się unikać grzeszenia, a co za tym idzie, przystępuje do spowiedzi nie mając w sobie żalu za wymieniane grzechy.
2. rozpacza albo wątpi o łasce Bożej np. „Bóg mi tego nie wybaczy”
3. sprzeciwia się uznanej prawdzie chrześcijańskiej
4. zazdrości lub nie życzy bliźniemu łaski Bożej

5. ma zatwardziałe serce na zbawienne natchnienia
6. umyślnie zaniedbuje pokutę (zadośćuczynienie za grzechy) aż do swej śmierci.

W Biblii jest jeszcze jedno miejsce w którym jest mowa jakimś szczególnym grzechu, przy czym nie jest sprecyzowane, czy chodzi tu o grzech przeciwko Duchowi Świętemu, czy o jakiś inny grzech:

„Jeśli ktoś spostrzeże, że brat popełnia grzech, który nie sprowadza śmierci, niech się modli, a przywróci mu życie; mam na myśli tych, których grzech nie sprowadza śmierci. Istnieje taki grzech, który sprowadza śmierć. W takim wypadku nie polecam, aby się modlono.” [1 J 5, 16]

Grzech ten jest na tyle mocny, że nawet człowiek który go nie popełnił, a jedynie modlił się za kogoś, kto go popełnił, też może przez Boga zostać ukarany. W kwestii domysłów pozostaje tylko, czy także potępieniem za sympatyzowanie z osobą która go popełniła, czy w jakiś inny sposób. To zaś rodzi przypuszczenia, że powyższe słowa nauczają o grzechu przeciwko Duchowi Świętemu, pomimo tego, że wprost nie jest to napisane.

O otrzymanie Ducha Świętego można poprosić Boga

Napełnienie Duchem Świętym można otrzymać nie tylko gdy Bóg z własnej woli zechce nam Go dać lub gdy ktoś kto już Go ma położy na nas ręce i nam Go przekaże. O otrzymanie Ducha Świętego możemy osobiście prosić Boga Ojca:

„(...) Ojciec z nieba udzieli Ducha Świętego tym, którzy Go proszą.” [Łk 11, 13]

„Proście, a będzie wam dane; szukajcie, a znajdziecie; kołaczcie, a otworzą wam.” [Mt 7, 7]

„Jeżeli we Mnie trwać będziecie, a słowa moje w was, to proście, o cokolwiek chcecie, a to wam się spełni.” [J 15, 7]

Czyniąc tak, musimy jednak liczyć się z konsekwencjami jakie mogłyby nas spotkać gdybyśmy Go utracili. Trzeba się więc dobrze zastanowić nad tym czy oby na pewno dana chwila jest tą odpowiednią na poproszenie Go o napełnienie Duchem Świętym. Zauważmy, że jeśli On naszą prośbę wysłucha, a my ulegniemy grzechowi jak Paweł, to marny los może nas czekać po śmierci. Nadzieja na otrzymanie szczęścia wiecznego oczywiście pozostanie, ale cóż nam po niej jeśli mając pełne oświecenie umysłu wykreślimy się z życia wiecznego u boku Boga, jak dawniej niektórzy aniołowie z Lucyferem na czele?

Bóg wie lepiej od nas czy już zasługujemy na ów Ducha czy jeszcze nie i choć możemy o Niego poprosić, to lepiej tego nie robić. Kwestię naszego napełnienia Duchem Świętym pozostawmy jedynie Bogu. On wie lepiej czy dać nam Go za życia na Ziemi, czy dopiero po śmierci ciała, czy może nigdy. Na wszelki wypadek sami o tym nie decydujemy. Nie wymuszajmy na Bogu tego, co sami uznamy za dobre dla nas. Pozostawmy nasz los w Jego rękach.

Palec Boży — moc Boga którą dysponuje Duch Święty

W ujęciu Biblii określenie „palec Boży” to inaczej moc Boga w którą wyposażony jest Duch Święty. Najlepiej to widać zestawiając ze sobą 2 cytaty:

— „A jeśli Ja palcem Bożym wyrzucam złe duchy, to istotnie przyszło już do was królestwo Boże.” [Łk 11, 20]

— „Lecz jeśli Ja mocą Ducha Bożego wyrzucam złe duchy, to istotnie przyszło do was królestwo Boże.” [Mt 12, 28]

Palec Boży to nie inne określenie Ducha Świętego, lecz mocy Boga jaką On ma we władaniu. W jednym z poprzednich tematów wykazałem, że Duch Święty nie jest mocą Boga lecz ma ją w posiadaniu i rozdaje komu chce i jak chce. Patrząc na oba podkreślone powyżej fragmenty widać wyraźnie, że moc Ducha to palec Boży.

Inne fragmenty Pisma Świętego wspominające o palcu Bożym:

— „Gdy skończył rozmawiać z Mojżeszem na górze Synaj, dał mu dwie tablice Świadectwa, tablice kamienne, napisane palcem Bożym.” [Wj 31, 18]

— „Wówczas rzekli czarownicy do faraona: Palec to Boży, ale serce faraona pozostało uparte i nie usłuchał ich, jak to Pan zapowiedział.” [Wj 8, 19]
Są to słowa czarowników faraona. Nazwali oni Palcem Bożym coś za pomocą czego Bóg dokonał plagi komarów. Chodziło im więc o moc Boga, a nie o samego Boga.

— „W tej chwili ukazały się palce ręki ludzkiej i pisały za świecznikiem na wapień ściany królewskiego pałacu. Król zaś widział piszącą rękę.” [Dn 5, 5]
W tym cytacie nie jest oczywiste, czy oby na pewno ów piszącą rękę należy łączyć z mocą Boga będącą w posiadaniu Ducha Świętego. Być może jest to ręka Cheruba:

„Była to ta sama Istota żyjąca, którą oglądałem pod Bogiem Izraela nad rzeką Kebar, i poznałem, że były to cheruby. Każdy miał po cztery oblicza i cztery skrzydła, a pod skrzydłami coś w rodzaju rąk ludzkich.” [Ez 10, 20-21]

Charyzmaty

W myśl współczesnych słowników, charyzmat to szczególny dar jaki człowiek może otrzymać od Ducha Świętego. Zauważmy, że charyzmat jest darem, ale nie każdy dar Ducha Świętego jest charyzmatem. Można tu zrobić porównanie: Każda kobieta jest człowiekiem, ale nie każdy człowiek jest kobietą. Kolejność słów jest ważna. Duch Święty obdarza ludzi różnymi darami (wymieniłem je wcześniej w tym artykule), ale tylko niektóre z nich można uznać za szczególne. Do tych szczególnych darów Ducha Świętego zalicza się m.in. dar prorocstwa, uzdrawiania, mówienia językami, wskrzeszania zmarłych, tłumaczenia języków świata, mówienie dające efekt, że odbiorcy nie znający nawet języka w którym się do nich przemawia, słyszą język którym się posługują na co dzień:

„Kiedy nadszedł wreszcie dzień Pięćdziesiątnicy, znajdowali się wszyscy razem na tym samym miejscu. Nagle dał się słyszeć z nieba szum, jakby uderzenie gwałtownego wichru, i napełnił cały dom, w którym przebywali. Ukazały się im też jakby języki ognia, które się rozdzielały, i na każdym z nich spoczął [jeden]. I wszyscy zostali napełnieni Duchem Świętym, i zaczęli mówić obcymi językami, tak jak im Duch pozwalał mówić. Przebywali wtedy w Jeruzalem pobożni Żydzi ze wszystkich narodów pod słońcem. Kiedy więc powstał ów szum, zbiegli się tłumnie i zdumiali, bo każdy słyszał, jak [tamci] przemawiali w jego własnym języku. Czyż ci wszyscy, którzy przemawiają, nie są Galilejczykami? mówili pełni zdumienia i podziwu. Jakżeż więc każdy z nas słyszy swój własny język ojczysty? – Partowie i Medowie, i Elamici, i mieszkańcy Mezopotamii, Judei oraz Kapadocji, Pontu i Azji, Frygii oraz Pamfilii, Egiptu i tych części Libii, które leżą blisko Cyreny, i przybysze z Rzymu, Żydzi oraz prozelici, Kreteńscy i Arabowie – słyszemy ich głoszących w naszych językach wielkie dzieła Boże. Zdumiewali się wszyscy i nie wiedzieli, co myśleć: (...)” [Dz 2, 1-13]

Zauważmy jednak, że w ani jednym zdaniu Biblia nie naucza, że charyzmat to szczególny dar Ducha Świętego. Jest za to zdanie, które orzeka, że charyzmat to ogólnie dar Ducha Świętego otrzymany w wyniku chrztu Duchem Świętym poprzez nałożenie rąk:

„Z tej właśnie przyczyny przypominam ci, abyś rozpałił na nowo charyzmat Boży, który jest w tobie od nałożenia moich rąk.” [2 Tm 1, 6]

Oprócz tego cytatu jest też inny, który potwierdza to dar Ducha Świętego (domyślnie każdy dar Ducha Świętego):

„Nie zaniedbuj w sobie charyzmatu, który został ci dany za sprawą prorocstwa i przez nałożenie rąk kolegium prezbiterów.” [1 Tm 4, 14]

W tłumaczeniu Biblii Poznańskiej (wersja katolicka), słowo charyzmat pojawia się w jeszcze jednym miejscu:

„Najwyższy użyczył niezwykłej sławy i wielkości już od pradawnych dni: władcom ziemi i tym, którzy sprawowali władzę królewską, mężom znanym z siły, doradcom słynącym z roztropności, widzącym wszystko dzięki charyzmatowi prorocstwa, znanym z rozwagi przywódcom narodu, władcom o niezwykłej przezorności, mędrcom nauczającym, słynącym z umiejętności, twórcom przysłów, biegłym w znajomości zasad życia, tym, którzy układali utwory poetyckie, i tym, którzy zapisywali przypowieści, mężom dzielnym, obdarzonym siłą, i tym, którzy w swoich siedzibach wiedli żywot spokojny.” [Syr 44, 2-6; Biblia Poznańska]

Teraz już widzimy wyraźnie, że w nauczaniu Biblii słowo „charyzmat” to synonim określenia „dar Ducha Świętego”, a nie jakiś szczególny dar tegoż Ducha jak podają współczesne słowniki.

Chrzest Duchem Świętym

Czym jest ten rodzaj chrztu, jak wygląda, kto go dokonywał itd. opisałem w artykule o tzw. bierzmowaniu:

<http://biblijna.strefa.pl/Biblia%20-%20bierzmowanie.pdf>

Duch Święty stwarzał świat

Szczegółowe nauczanie o tym zamieściłem w artykule o Trójcy Świętej:

<http://biblijna.strefa.pl/Biblia%20-%20Trojca%20Swieta.pdf>

Błogosławieństwa w listach Apostołów

Niektóre listy Apostołów otwierają się pozdrowieniem lub błogosławieństwem. Zobaczmy je i zauważmy ile razy zostanie pominięty Duch Święty.

Wstępy do listów apostoelskich

Listy Pawła Apostoła

1. „Paweł, sługa Chrystusa Jezusa, z powołania apostoła, przeznaczony do głoszenia Ewangelii Bożej, którą Bóg przedtem zapowiedział przez swoich proroków w Pismach świętych.” [Rz 1, 1-2]
2. „(...) Łaska wam i pokój od Boga Ojca naszego i Pana Jezusa Chrystusa!” [1 Kor 1, 1-3]
3. „(...) Łaska wam i pokój od Boga, Ojca naszego, i Pana Jezusa Chrystusa!” [2 Kor 1, 1-2]
4. „(...) Łaska wam i pokój od Boga, Ojca naszego, i Pana Jezusa Chrystusa” [Ga 1, 1-3]
5. „(...) Łaska wam i pokój od Boga, Ojca naszego, i od Pana Jezusa Chrystusa! Niech będzie błogosławiony Bóg i Ojciec Pana naszego, Jezusa Chrystusa; On napełnił nas wszelkim błogosławieństwem duchowym na wyżynach niebieskich w – Chrystusie.” [Ef 1, 1-3]
6. „(...) Łaska wam i pokój od Boga, Ojca naszego, i Pana, Jezusa Chrystusa!” [Flp 1, 1-2]
7. „(...) do świętych i wiernych w Chrystusie braci w Kolosach: łaska wam i pokój od Boga, Ojca naszego! Dzięki czynimy Bogu, Ojcu Pana naszego, Jezusa Chrystusa, zawsze, ilekroć modlimy się za was” [Kol 1, 1-3]
8. „Paweł, Sylwan i Tymoteusz do Kościoła Tesaloniczan w Bogu Ojcu i Panu Jezusie Chrystusie. Łaska wam i pokój!” [1 Tes 1, 1]
9. „Paweł, Sylwan i Tymoteusz do Kościoła Tesaloniczan w Bogu, Ojcu naszym, i Panu Jezusie Chrystusie. Łaska wam i pokój od Boga, Ojca naszego, i Pana Jezusa Chrystusa!” [2 Tes 1, 1-2]
10. „Paweł, apostoł Chrystusa Jezusa według nakazu Boga naszego, Zbawiciela, i Chrystusa Jezusa, naszej nadziei - do Tymoteusza, swego prawowitego dziecka w wierze. Łaska, miłosierdzie, pokój od Boga Ojca i Chrystusa Jezusa, naszego Pana.” [1 Tm 1, 1-2]
11. „Paweł, z woli Boga apostoł Chrystusa Jezusa, [posłany] dla głoszenia życia obiecane w Chrystusie Jezusie, do Tymoteusza, swego umiłowanego dziecka. Łaska, miłosierdzie, pokój od Boga Ojca i Chrystusa Jezusa, naszego Pana!” [2 Tm 1, 1-2]
12. „(...) Łaska i pokój od Boga Ojca i Chrystusa Jezusa, Zbawiciela naszego.” [Tt 1, 1-4]
13. „(...) Łaska wam i pokój od Boga, Ojca naszego, i Pana Jezusa Chrystusa.” [Flm 1, 1-4]

Pozostałe listy

14. „Wielokrotnie i na różne sposoby przemawiał niegdyś Bóg do ojców [naszych] przez proroków, a w tych ostatecznych dniach przemówił do nas przez Syna. Jego to ustanowił dziedzicem wszystkich rzeczy, przez Niego też stworzył wszechświat.” [Hbr 1, 1-2]
15. „Jakub, sługa Boga i Pana Jezusa Chrystusa, śle pozdrowienie dwunastu pokoleniom w diasporze.” [Jk 1, 1]
16. „Piotr, apostoł Jezusa Chrystusa, do wybranych, przybyszów wśród diaspory w Poncie, Galacji, Kapadocji, Azji i Bitynii, którzy wybrani zostali zgodnie z tym, co przewidział Bóg Ojciec, aby w Duchu zostali uświęceni, skłonili się do posłuszeństwa i pokropieni zostali krwią Jezusa Chrystusa. Łaska i pokój niech będą wam udzielone obficie! Niech będzie błogosławiony Bóg i Ojciec Pana naszego, Jezusa Chrystusa. On w swoim wielkim miłosierdziu przez powstanie z martwych Jezusa Chrystusa na nowo zrodził nas do żywej nadziei: do dziedzictwa niezniszczalnego i niepokalanego, i niewiedzącego, które jest zachowane dla was w niebie.” [1 P 1, 1-4]
17. „Szymon Piotr, sługa i apostoł Jezusa Chrystusa, do tych, którzy dzięki sprawiedliwości Boga naszego i Zbawiciela, Jezusa Chrystusa, otrzymali wiarę równie godną czci jak i nasza: łaska wam i pokój niech będą udzielone obficie przez poznanie Boga i Jezusa, Pana naszego!” [2 P 1, 1-2]
18. „(...) cośmy usłyszeli o Słowie życia, co ujrzeliśmy własnymi oczami, na co patrzyliśmy i czego dotykały nasze ręce” [1 J 1, 1]

19. „(...) łaska, miłosierdzie i pokój Boga Ojca i Jezusa Chrystusa, Syna Ojca, [niech] będą z nami w prawdzie i miłości!” [2 J 1, 1-3]
20. „[Ja] prezbiter – do umiłowanego Gajusa, którego miłuję w prawdzie. Umiłowany, życzę ci wszelkiej pomyślności i zdrowia (...)” [3 J 1, 1-2]
21. „Juda, sługa Jezusa Chrystusa, brat zaś Jakuba, do tych, którzy są powołani, umiłowani w Bogu Ojcu i zachowani dla Jezusa Chrystusa: miłosierdzie wam i pokój, i miłość niech będą udzielone obficie!” [Jud 1, 1-2]

Zakończenia listów apostoelskich

Rozważając zakończenia listów, sytuacja wygląda podobnie. Duch Święty jest na ogół pomijany:

Listy Pawła Apostoła

1. „Bogu, który jedynie jest mądry, przez Jezusa Chrystusa, niech będzie chwała na wieki wieków! Amen.” [Rz 16, 27]
2. „Łaska Pana Jezusa [niech będzie] z wami! Miłość moja z wami wszystkimi w Chrystusie Jezusie.” [1 Kor 16, 23-24]
3. „Łaska Pana Jezusa Chrystusa, miłość Boga i dar jedności w Duchu Świętym niech będą z wami wszystkimi!” [2 Kor 13, 14]
4. „Łaska Pana naszego, Jezusa Chrystusa, niech będzie z duchem waszym, bracia! Amen.” [Ga 6, 18]
5. „Pokój braciom i miłość wraz z wiarą, od Boga Ojca i Pana naszego, Jezusa Chrystusa. Łaska [niech będzie] ze wszystkimi, którzy miłują Pana naszego, Jezusa Chrystusa, w nieskazitelności.” [Ef 6, 23-24]
6. „Łaska Pana naszego, Jezusa Chrystusa, [niech będzie] z duchem waszym! Amen.” [Flp 4, 23]
7. „Pozdrowienie ręką moją – Pawła: Pamiętajcie o moich kajdanach! Łaska [niech będzie] z wami!” [Kol 4, 18]*
8. „Łaska Pana naszego, Jezusa Chrystusa, [niech będzie] z wami!” [1 Tes 5, 28]
9. „Łaska Pana naszego, Jezusa Chrystusa, [niech będzie] z wami wszystkimi!” [2 Tes 3, 18]
10. „Jaką niektórzy obiecując, odeszli od wiary. Łaska [niech będzie] z wami!” [1 Tm 6, 21]*
11. „Pan Jezus z duchem twoim! Łaska [niech będzie] z Wami! Amen.” [2 Tm 4, 22]
12. „Pozdrawiają cię wszyscy z mego otoczenia. Pozdrów tych, którzy nas kochają w wierze. Łaska z wami wszystkimi!” [Tt 3, 15]*
13. „Łaska Pana naszego, Jezusa Chrystusa, [niech będzie] z duchem waszym! Amen.” [Flm 1, 25]

Pozostałe listy

14. „Łaska z wami wszystkimi! Amen.” [Hbr 13, 25]*
15. „niech wie, że kto nawrócił grzesznika z jego błędnej drogi, wybawi duszę jego od śmierci i przesłoni liczne grzechy.” [Jk 5, 20]*
16. „Pozdrówcie się wzajemnym pocałunkiem miłości! Pokój wam wszystkim, którzy trwacie w Chrystusie.” [1 P 5, 14]
17. „Wzrastajcie zaś w łasce i poznaniu Pana naszego i Zbawiciela, Jezusa Chrystusa! Jemu chwała zarówno teraz, jak i do dnia wieczności! Amen.” [2 P 3, 18]
18. „Dzieci, strzeżcie się fałszywych bogów!” [1 J 5, 21]*
19. „Dzieci twej Wybranej Siostry ślą ci pozdrowienia.” [2 J 1, 13]*
20. „Pokój niech będzie z tobą! Przyjaciele ślą ci pozdrowienia. Pozdrów imiennie każdego z przyjaciół.” [3 J 1, 15]*
21. „jedynemu Bogu, Zbawcy naszemu, przez Jezusa Chrystusa, Pana naszego, chwała, majestat, moc i władza przed wszystkimi wiekami i teraz, i po wszystkie wieki. Amen.” [Jud 1, 25]

Patrząc na powyższe cytaty widzimy wyraźnie, że odwołanie do Ducha Świętego pojawia się tylko raz, a patrząc na cytaty oznaczone czerwoną gwiazdką nie dostrzegamy ani odwołania do Boga, ani do Ojca, ani do Jezusa.

Duch Święty w rozpoczęciach i zakończeniach listów

Pismo Święte nie wyjaśnia dlaczego Duch Święty jest prawie zawsze pomijany zarówno w rozpoczęciach listów jak i w ich zakończeniach. Można tylko snuć domysły, ale wraz bez pewności, że dany domysł jest akurat tym prawdziwym. Jeśli więc ktoś głosi, że Ducha Świętego nie ma w rozpoczęciach i zakończeniach listów, to po pierwsze mija się z prawdą, bo czasami On tam występuje, a po drugie jeśli ten ktoś dodatkowo twierdzi, że na tej podstawie Duch Święty nie jest Bogiem, to ponownie mija się z prawdą wpadając w sprzeczność z każdym jednym cytatem który nazywa Ducha Świętego Bogiem — podałem je na początku tego artykułu. Dochodzimy więc do wniosku, że nie występowanie Ducha Świętego głównie w rozpoczęciach listów apostoelskich musi mieć jakieś inne wytłumaczenie.

Duch Święty jako trzecia osoba Boska

Rozpoczynając ten artykuł pokazałem, że Biblia ukazuje Ducha Świętego jako Boga. Na stronie 5 zaś, że pochodzi On od Ojca i Syna, czyli, że w nauczaniu Biblii jest On postawiony na 3-cim miejscu. Dobrze to też widać ze słów:

„Idźcie więc i nauczajcie wszystkie narody, udzielając im chrztu w imię Ojca i Syna, i Ducha Świętego.” [Mt 28, 19]

Postawienie Ducha Świętego na trzecim miejscu nie oznacza jednak, że jest On mniej ważny od Ojca czy Syna. Zauważmy, że kto zbluźni przeciwko Ojcu, będzie mu odpuszczone. Kto zbluźni przeciwko Synowi, także będzie mu odpuszczone, ale kto zbluźni przeciwko Duchowi Świętemu nigdy nie otrzyma przebaczenia. Już samo to pokazuje, że Duch Święty choć jest trzecią osobą Boską, to nie jest mniej ważny od Ojca i Syna. Zauważmy też, że to właśnie On przenika głębookości Boga samego [1 Kor 2, 10], a nie Ktoś inny.

„Ducha Prawdy (...) świat przyjąć nie może,
ponieważ Go nie widzi ani nie zna.”
[J 14, 17]

Autor: Xdm
listopad 2013

e-mail: 55Xdm55+Biblia@gmail.com